

Lanžhot

zpravodaj městského úřadu

1 2015
ročník XI.
cena 10,- Kč

*70. výročí
osvobození*

ulice Masarykova

ulice Komárnov, Habánská kaplička

ulice Mlýnská, stodoly domů 125 a 126

vlakové nádraží

OBSAH

Slovo starosty	2	Zázitky rodiny Černých.....	26
Zpráva z 2. jednání ZM.....	3	Lanžhot, 11. duben 1945	28
Obecně závazná vyhláška	5	„Spasíba“	29
Dopravní informace	6	Průběh fronty u nás.....	29
Společenská kronika	7	Vzpomínky malého kluka	31
Statistika obyvatel	8	Lanžhotem	32
Téměř 35 let prožila	9	Co zůstalo v paměti.....	33
Milostiplný rok 2015	10	Těžko zapomenout	33
Statistika farnosti	11	Boje o Lanžhot v číslech	35
Opět jsme pomáhali	12	Bodovali „přespolní“	36
Modlitba ve stáří	12	V Lanžhotě vyrostlo.....	36
Nejbližší plánované akce.....	14	Ohlédnutí za „rokem Koně“	38
Co nového v knihovně.....	14	Obnova dvou tůní v Kančí	39
Okénko školy	16	Činnost spolku Soutok	40
Karneval v MŠ.....	18	Skautská zima.....	41
Jedenáctá „Lužická laťka“	18	Kuželky na Podluží.....	42
Ze země klokanů.....	19	Nejlepší je Hospoda	43
Dlaň	21	Rozjetá sezóna.....	44
Osady Chorvátské	22	Elektronovela zákona	45
Maminka vzpomíná	23	Pravidla zacházení	47
Daleko v cizině vzpomínám.....	25	Omluva redakce a vysvětlení	48

Pomník na Přívoze postavený k 30. výročí osvobození

Slovo starosty

Vážení a milí občané,

je neuvěřitelné, jak ten čas letí! Ještě nedávno jsme si pochutnávali na vánočním ovaru a pozorovali přitom ohňostroj na Náměstí, oslavili jsme příchod nového roku, máme v živé paměti hojně navštěvovaný reprezentační ples města, a už se blíží jaro. Je to čas, kdy se připravují nové projekty a chystají stavební práce. Nejinak je tomu i v Lanžhotě.

I když byla zima mírná, na úřadě jsme zažívali krušné chvílky. Kromě toho, že pracovníci úřadu museli překonávat virózy, a dokonce úrazy, chod radnice komplikovala probíhající rekonstrukce.

V těchto dnech se dokončují stavební a technické práce v levé části a vstupních prostor budovy radnice. Práce to nebyla jednoduchá, protože se jako při každé rekonstrukci staré, v minulosti několikrát předělávané budovy, objevily nečekané překážky. Navíc tím, že jsme instalovali dvě výtahové plošiny pro vozičkáře, bylo nutno dodržet podmínky dotace na bezbariérový vstup.

Nyní nás čeká vybavení interiérů nábytkem a následné stěhování. A to za plného

provozu! Ovšem ani pak nebude vyhráno. Čeká nás ještě úprava pravého křídla budovy úřadu. Tato změna je nutná k tomu, aby byl optimalizován a modernizován provoz úřadu.

Zároveň připravujeme start tří velkých investic. Bezpochyby tou největší akcí bude dlouho očekávaná stavba smuteční obřadní síně, kolumbária a příjezdových komunikací. Rozpočet je 17 mil. korun. Nyní jsme ve fázi výběru dodavatele stavby.

Života obyvatel v ulici U Stadionu se v nejbližší době dotkne výstavba tamní komunikace. Termín zahájení stavebních prací bude včas oznámen.

Třetí akcí bude úprava prostranství a parkoviště za starou školou.

Plánů je samozřejmě víc. Postupně připravujeme i další plánované akce, tak jak je s nimi počítáno i v návrhu rozpočtu. Vše je otázkou nastavení priorit. Rádi bychom při tom využívali možnosti, které skýtají dotační programy. A to přes to, že vyřizování dotací často bývá spojeno s byrokratickým martyriem.

S nastávajícím jarem se blíží čas, kdy si v Lanžhotě připomeneme 70. výročí osvobození. Čekají nás přípravy oslav, které vyvrcholí v sobotu 11. dubna. Sedmdesát let je sice dlouhá doba, ale stále ještě žijí lidé, kteří mají tyto události v živé paměti. A budiž řečeno,

že nejen z úcty ke všem, kteří při osvo-
bozování položili život, ale i v souvislosti
se vším podobným, co se nyní odehrává
ve světě, je nutné si vše znovu připomínat.
Doufám, že připravovaný průběh a způ-
sob oslav bude důstojným naplněním výše
uvedených myšlenek.

Jak vidno, podobně jako začínají jarní
práce na polích a zahrádkách, i na městě
je třeba se na vše pořádně připravit, aby-
chom mohli sklízet očekávanou úrodu
i při zvelebování Lanžhota.

Mgr. Ladislav Straka

Zpráva z 2. jednání Zastupitelstva města Lanžhot - 17. 12. 2014

ZASTUPITELSTVO MĚSTA

SCHVALUJE:

- program:
- ověřovatele zápisu pana Jana Tomka a Bc. Radima Vildu a zapisovatelku paní Annu Moučkovou
- rozpočtové opatření č. 9/2014 dle návrhu
- rozpočet města Lanžhot na rok 2015 s rozpočtovým výhledem na rok 2016 - 2020 a zá-
měr investičních akcí na rok 2015
- Obecně závaznou vyhlášku č. 1/2014, o zákazu požívání alkoholických nápojů na vy-
braných veřejných prostranstvích
- poskytnutí veřejné finanční podpory/dotace na rok 2015 ve výši 502 000 Kč a uzavře-
ní Smlouvy o poskytnutí veřejné finanční podpory/dotace z rozpočtu města Lanžhot
č. D/1/2014 s Diecézní charitou Brno, Oblastní charitou Břeclav
- poskytnutí veřejné finanční podpory/dotace na rok 2015 ve výši 1 540 000 Kč a uzavře-
ní Smlouvy o poskytnutí veřejné finanční podpory/dotace z rozpočtu města Lanžhot
č. D/2/2014 s Tělovýchovnou jednotou Sokol Lanžhot
- poskytnutí veřejné finanční podpory/dotace na vybudování automatického zavlažova-
cího systému tenisových kurtů a zateplení fasády objektu Sokolské – posilovna ve výši
73 000 Kč a uzavření Smlouvy o poskytnutí veřejné finanční podpory/dotace z rozpočtu
města Lanžhot č. D/3/2014 s Tělovýchovnou jednotou Sokol Lanžhot
- prodej pozemku parc. č. KN st. 2047 zastavěná plocha o výměře 13 m² k. ú. Lanžhot
za cenu 135 Kč/m² panu Hakalovi
- prodej pozemku parc. č. KN st. 290/2 zastavěná plocha o výměře 78 m² a KN st. 290/3
zastavěná plocha o výměře 77 m² k. ú. Lanžhot za cenu 135 Kč/m² manželům Paškovým
- vyřazení rodinného domu čp. 596 na ulici I. Příční z majetku města Lanžhot

nový vchod na úřad

- bezúplatný převod majetku Regionu Podluží, svazek obcí v celkové hodnotě 52 126,06 Kč do majetku města Lanžhot a uzavření Smlouvy o bezúplatném převodu majetku č. 06/2014

BERE NA VĚDOMÍ:

- plnění rozpočtu města Lanžhot za období 1.-11. 2014
- sdělení o výši každoročního příspěvku obcí na standard dopravní obslužnosti na základě Smlouvy o zajištění financování systému IDS JMK
- oznámení o převzetí právního zastoupení města Lanžhot spojené s vyjádřením k přípisu označeném jako „Náhrada způsobené škody při změně územního plánu rok 2001 na pozemku č. st. 831/1 v k. ú. Lanžhot“ ze dne 21. 7. 2014

ODMÍTÁ:

- panu L. Hánělovi nároky na náhradu škody při změně územního plánu roku 2001 na pozemku č. st. 831/1

STANOVUJE:

- poskytování odměn a výši paušální částky odměn stanovených v příloze č. 1 tohoto materiálu, a to ode dne přijetí tohoto usnesení
- odměny výborům a komisím pro rok 2014 a 2015

VOLÍ:

- členy Finančního výboru Zastupitelstva města Lanžhot Ing. Lucii Bartošovou, Bc. Miroslava Ferstla, Ing. Josefa Haluzu, pana Františka Hrnčíře, pana Dušana Radoně a pana Petra Uhra
- členy Kontrolního výboru Zastupitelstva města Lanžhot paní Ludmilu Darmovzalovou, Ing. Martina Drobíka, Ph.D., pana Jiřího Kubíka, Mgr. Janu Malou, Ing. Vladimíra Pardíka, pana Josefa Říhu, Ing. Annu Strakovou a paní Růženu Vališovou

POVĚŘUJE:

- Kontrolní výbor provedením kontroly uzavřených smluv za rok 2014, v termínu do 28. 2. 2015

STÁHLO Z PROJEDNÁNÍ:

- materiál č. 13 Smlouva o právu provést stavbu – „Zapojení sondy LA37 – liniová část“ a materiál č. 18 Prodej pozemku parc. č. KN st. 2046 zast. pl. o výměře 9 m²

V Lanžhotě 17. 12. 2014
starosta města Lanžhot Mgr. Ladislav Straka

MĚSTO LANŽHOT**Obecně závazná vyhláška č. 1/2014,
o zákazu požívání alkoholických nápojů
na vybraných veřejných prostranstvích**

Zastupitelstvo města Lanžhot se na svém zasedání dne 17. 12. 2014 usnesením č. Z2/14/12 usneslo vydat na základě § 10 písm. a) a § 84 odst. 2 písm. h) zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení), ve znění pozdějších předpisů, tuto obecně závaznou vyhlášku (dále jen „vyhláška“):

Článek 1 - Předmět a cíl

Cílem této vyhlášky je přispět k ochraně veřejného pořádku, dobrých mravů, bezpečnosti ve městě a k zajištění mravního vývoje dětí a mladistvých v rámci zabezpečení místních záležitostí veřejného pořádku, a to prostřednictvím zákazu požívání alkoholických nápojů na vybraných veřejných prostranstvích.

Článek 2 - Vymezení pojmů

- 1) Veřejným prostranstvím jsou všechny náměstí, ulice, chodníky, veřejná zeleň, parky a další prostory přístupné každému bez omezení, tedy sloužící obecnému užívání, a to bez ohledu na vlastnictví k tomuto prostoru.¹
- 2) Alkoholickým nápojem se rozumí lihovina, víno, pivo a každý jiný nápoj, pokud obsahuje více než 0,5 objemového procenta alkoholu.²

Článek 3 - Zákaz požívání alkoholických nápojů

Zakazuje se požívání alkoholických nápojů na veřejných prostranstvích vymezených v příloze č. 1 této vyhlášky.

Článek 4 - Výjimky ze zákazu požívání alkoholických nápojů

- 1) Zákaz požívání alkoholických nápojů dle čl. 3 se nevztahuje na:
 - a) prostor zahrádky a předzahrádky zařízení poskytujících hostinskou činnost, a to po dobu jejich provozu,
 - b) prostor, ve kterém se koná předem ohlášená a schválená akce typu kulturní a folklorní akce, trhů, jarmarků, a to po dobu konání akce,
 - c) oslavy Silvestra a Nového roku ve dnech 31. prosince a 1. ledna.
- 2) Rada města může udělit³ výjimku ze zákazu dle čl. 3 pro prostory a dobu konání kulturních, sportovních a jiných společenských akcí, a to na základě žádosti podané na Městský úřad Lanžhot, která musí obsahovat alespoň:

- a) identifikaci pořadatele, pořádající osoby (tj. osoby odpovědné za zajištění pořádku),
- b) označení druhu akce, dobu a místo konání, počátek a konec akce,
- c) předpokládaný počet osob, které se akce zúčastní.

Článek 5 - Účinnost

Tato vyhláška nabývá účinnosti patnáctým dnem po dni vyhlášení.

Příloha č. 1 OZV č. 1/2014

Vymezení veřejných prostranství, kde se zakazuje požívání alkoholických nápojů

1. prostor u základní školy čp. 730 a přilehlý park - ul. Masarykova
2. prostor u mateřské školy čp. 202 a 79, u „staré školy“ čp. 510 a u Společenského domu
3. Náměstí
4. ul. U Stadionu – celý areál stadionu Sokolské
5. autobusové nádraží a všechny autobusové zastávky
6. ul. Nádražní – prostor u nádraží ČD
7. ul. Kostická park u lékárny
8. park na ul. Hrnčířská
9. ul. Nová – park u prodejny Jednota
10. okolí rybníka Kout
11. hřiště na Pastvisku

¹ Ustanovení § 34 zákona o obcích

² Ustanovení § 2 písm. k) zákona č. 379/2005 Sb., o opatřeních k ochraně před škodami působenými tabákovými výrobky, alkoholem a jinými návykovými látkami a o změně souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů

³ Postupem dle části druhé zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů

Dopravní informace

Z důvodu reorganizace společnosti České dráhy a. s. není možné od 1. března 2015 na nádraží v Lanžhotě zakoupit jakékoliv jízdenky. Cestující si jízdenky mohou zakoupit buď přímo ve vlaku, nebo v ČD centru na nádraží v Břeclavi, nebo pomocí internetových aplikací.

Od 2. března 2015 byl přidán jeden autobusový spoj. Bude jezdit každý všední den v 19:35 hod. z breclavského autobu-

sového nádraží na lanžhotské autobusové nádraží a v 19:45 hod. pojedí hned zpět do Břeclavi. Navíc v Břeclavi tvoří tento autobus návaznost na osobní vlak z Přerova (linka S9), přestup je možný i z rychlíku od Brna (R5).

Společenská kronika

Hana Tučková

Narozené děti

Tomáš Švirga

Renata a Tomáš Švirgovi, Nová

Damien Šmíd

Romana Hromadová a Vilém Šmíd,
Pastvisko II.

Tereza Němcová

Radka a Jiří Němcovi, Hrnčířská

Sofie Švachová

Ivana a Jiří Švachovi, Vinohrady

David Čech

Kateřina a David Čechovi, Nová

Kristýna Straková

Eva Gergelová a Jaroslav Straka,
Kostická

Adriana Hrnčířová

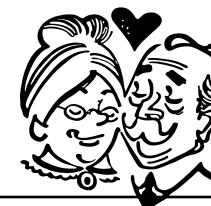
Jitka a Libor Hrnčířovi, Hrnčířská

Sňatky

Kristýna Jarcová, Lanžhot

a **Michal Uher, Lanžhot**

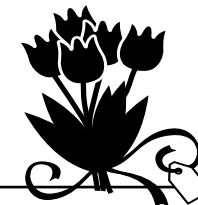

Jubilejní sňatky

50 LET SPOLEČNÉHO ŽIVOTA

Zdenka a Lubomír Vystrčilovi,
Vinohrady

Marie a František Kořínkovi, Sokolská
Ludmila a Viliam Machovičovi,
Gagarinova

Výročí narození

93 let

Drahomír Maděřič, Masarykova
Františka Kubíková, Břeclavská

92 let

Jan Balga, B. Němcové

91 let

Marie Fialová, MUDr. Kepáka

90 let

Anna Fojtíková, Vinohrady
Jiřina Heklová, Hrnčířská

85 let

František Sláma, F. Palackého

80 let

Jan Škrobáček, Školní
Oldřich Holobrádek, Na Peci
Ludmila Málková, Břeclavská
Pavčina Hunkářová, Smetanova
Čestmír Hošek, Kostická
Marie Slámová, Břeclavská

75 let

Julie Jurečková, Komárnov
Ludmila Straková, Na Peci
Zdenka Kováčová, U Stadionu
Jan Hrubý, Zahradní
Ilona Zimová, J. Nerudy
Božena Polachová, Lesíčková
Ludmila Bartošová, Na Peci

70 let

Emil Čapka, J. Nerudy
Marie Tučková, Lesíčková
Vladimír Pavelka, Mlýnská I.
Miroslav Petrla, Gagarinova

Pavel Doležel, MUDr. Kepáka
 Josef Prachniar, Kout II.
 Jan Uher, Sokolská
 Josef Šulák, Gagarinova
 Božena Hrubá, Sokolská
 Hana Šuláková, Sokolská
 Marie Mrázková, Na Peci
 Jaroslav Olšák, I. Příční
 Marta Hrubá, Zahradní
 Ivan Valenta, MUDr. Kepáka

65 let

František Mrázek, K. Čapka
 Jitka Thomasová, Břeclavská
 Josef Uher, J. Wolkera
 Marie Vančurová, Vinohrady
 Jan Bobrzyk, Dolní
 Olga Slezáková, MUDr. Kepáka
 Růžena Hladíková, Nová

60 let

Oldřich Janulík, Stráže
 Eva Tučková, MUDr. Kepáka
 Marie Billová, Lesíčková
 Hana Majzlíková, J. Nerudy
 Anna Příborská, Sokolská
 Jarmila Helešicová, U Stadionu
 Milan Luc, Sokolská
 Jaroslava Bartošová, Stráže

Ladislav Poláček, Nová
 Anna Bartošová, Mlýnská III.
 Růžena Bartošová, Luční
 Jiří Prajka, Kout III.
 Josef Vlašic, Hrnčířská
 Jiří Tuček, Nová
 Vladimíra Fojtíková, Stráže

Úmrtí

Růžena Švestková, 87 let, Lesíčková
 Hana Fečkaninová, 48 let, Gagarinova
 Miroslav Jahn, 57 let, Na Peci
 Jan Labuda, 56 let, Hrnčířská
 Viliam Barkóci, 37 let, Náměstí
 Růžena Fojtíková, 85 let, Stráže
 František Cupal, 67 let, Gagarinova
 Mária Kyclová, 88 let, Luční
 Ludvík Uher, 84 let, Sokolská
 Marie Poláčková, 82 let, Bří. Mrštíků
 Růžena Říhová, 75 let, Na Dílni
 Božena Pavelková, 70 let, Gagarinova

Žádáme občany, kteří si nepřejí zveřejnění svých jmen nebo jmen svých příbuzných (narozené děti, snatky, výročí narození, výročí sňatků, úmrtí) ve společenské kronice zpravodaje, aby toto nahlásili vždy před uzavěrkou zpravodaje v kanceláři městského úřadu. Naopak upozorňujeme ty, kteří slaví jubilejní snatky a neměli svatbu v Lanžhotě, že nemáme možnost toto zjistit z matričních knih uložených na městském úřadě. Pokud chcete, aby vaše jubileum bylo zveřejněno, oznamte toto také na úřadě.

Statistika obyvatel za rok 2014 (2013)

Hana Tučková

Počet obyv. k 1. 1. 2014	3 685	k 1. 1. 2013 - 3686
Narození	47 (28 děvčat, 19 chlapců)	36 (15 děvčat, 21 chlapců)
Úmrtí	38 (16 žen, 22 mužů)	44 (24 žen, 20 mužů)
Přihlášení	83	51
Odhlášení	87	44
Svatby	18 (11 v Lanžhotě)	19 (8 v Lanžhotě)
Stav k 31. 12. 2014	3 690	k 31. 12. 2013 - 3 685

Téměř 35 let prožila v království knih

Marie Petrlová

„Domov je tam,
 kde mám knihovnu.“

Erasmus Rotterdamský

Tento citát potvrzují slova naší knihovnice Jaroslavy Bartošové při vzpomínání na krásnou a zajímavou práci v knihovně. V mysli se vrací do roku 1980, kdy nastoupila na půl úvazku s tím, že až půjde syn do mateřské školy, vrátí se k původnímu povolání úřednice. Přímou ze srdce jí vychází slova, když říká: „Jak šel čas, tak jsem si natolik oblíbila práci v knihovně, že jsem si doplnila knihovnické vzdělání a v knihovně jsem už zůstala. Knihovnickou práci jsem měla natolik ráda, že jsem se do práce těšila. Knihovna se stala mým druhým domovem, knihovnictví koníčkem.“

„S mnoha čtenáři mne pojí téměř přátelský vztah. Vždy jsem se snažila vyhovět všem čtenářům, nakupovat takové knihy, které budou vhodné pro různé skupiny. Měla jsem radost, když jsem se trefila do vkusu a když si čtenáři pochvalovali, že si knížku doslova vychutnali. Za ta léta jsem poznala několik generací. Ty, které jsem znala jako děti, už přivádí do knihovny svoje děti. Byla to radostná práce, ale nastal čas, kdy je třeba tuto práci předat další generaci. Je to přirozené a já mohu své nástupkyni popřát, aby se i jí stala práce koníčkem. Nedávno zesnulá paní Věra Hrubá byla moje učitelka a kolegyně. Pracovaly jsme spolu třináct let a já se od ní naučila mít ráda knihy, pracovat se čtenáři a pomáhat jim s výběrem,“ dodává J. Bartošová.

Při své práci knihovnice dělala také řadu let kabelovou televizi a sedm let redaktorku zpravodaje - celkem 27 čísel. V roce 2012

J. Bartošová, foto J. Petrlová

v soutěži „O nejlepší obecní a městský zpravodaj“, kterou vyhlásila Filozofická fakulta Univerzity Palackého v Olomouci, se umístil lanžhotský zpravodaj z 388 přihlášených z celé ČR na krásném 5. místě.

Děkuji paní Bartošové za čtenáře, za všechny ty krásné knihy, které objednávala, vybírala, doporučovala a také zarezovala, když byly momentálně zapůjčené. Zнала nás a věděla, jaké máme oblíbené autory a o jakou literaturu se zajímáme. Ochotně nám chodila vybírat knihy do regálů. Díky také za organizování zájezdů do divadla do Brna.

Přejeme Vám, abyste si v důchodu užila svých milých vnučátek a přečetla knihy, na které jste neměla čas, když jste chodila do zaměstnání. Kéž slova A. I. Gercena „Kniha je duchovní odkaz jednoho pokolení druhému“ si vezme k srdci i naše mládež a vedle počítače si občas přečte hodnotnou knihu.

ŘÍMSKOKATOLICKÁ FARNOST POVÝŠENÍ SVATÉHO KŘÍŽE LANŽHOT

Mílostiplný rok 2015 Národní eucharistický kongres

Milí čtenáři městského zpravodaje,

když uvažuji o příspěvku pro letošní velikonoční číslo městského zpravodaje, myšlenky mě vedou k tomu, co prožíváme tento rok. Ano, 1. ledna 2015 v naší zemi začala příprava na první Národní eucharistický kongres, jednu z největších církevních událostí novodobých dějin. Co je to tedy Národní eucharistický kongres? Můžeme říci, že cesta k obnovení a prohloubení úcty k Eucharistii. Téměř po celý rok chceme obnovovat a prohlubovat svoji úctu k Tělu a Krvi Pána Ježíše, k Eucharistii. Hlavním dnem kongresu, při kterém se v Brně sejdou věřící z celého národa při mši svaté a v eucharistickém průvodu, bude sobota 17. října 2015. K tomuto dni probíhá ve všech farnostech přípravná část. Mnoho podnětů i svědectví ze života církve u nás najdeme na webu spuštěném k této příležitosti <http://nek2015.cz/>

Předkládám pár myšlenek převzatých z pastýřského listu Mons. Jana Vokála. Otec biskup v něm mimo jiné píše: Velmi vás prosím, abyste se k přípravné části kongresu již nyní připojili. Název „eucharistický kongres“ je v češtině možná trochu matoucí – zdá se, jako by šlo o nějakou odbornou disputaci. Už od 19. století však jde o základní projev úcty k Eucharistii i mimo mši svatou. Velký důraz na slavení kongresů kladli

všichni papežové včetně dnešního Svatého otce Františka. Cílem kongresu je, aby si jednotliví věřící, farní, diecézní i národní společenství více zamilovali Eucharistii, znovu a hlouběji ji prožívali jako nekonečný Boží dar. „Kdo jí mé Tělo a pije mou Krev, má život věčný a já ho vzkřísím v postní den,“ říká Pán Ježíš (srov. Jan 6,54).

I my, jako farní společenství v Lanžhotě, jsme se již zapojili. Modlíme se v kostele modlitbu za eucharistický kongres a máme pravidelně 1x za čtrnáct dní možnost modlitby před vystavenou Svátostí oltární. Na naší cestě přípravy, obnovy a zamyšlení se může ptát každý sám sebe: Jak prožívám jako pokřtěný křesťan svůj vztah k Eucharistii, co pro mě znamená každoroční slavnostní průvod Božího těla, jak ovlivňuje Eucharistie můj vztah k druhým lidem? Pro povzbuzení jsem vybral toto svědectví.

Eucharistie - podvod?

Na první svaté přijímání jsem se ve svých devíti letech velmi těšila: „Musí to být něco krásného a určitě je to taky dobré!“ Měla jsem ráda náboženství, milovala jsem tajemství a byla jsem velice mlsná a nadcházející událost slibovala zážitek. Krásně mě nastrojili, všichni se tvářili slavnostně, kostel byl ještě krásnější než jindy, všechno mě dojívalo. Ale chutí hostie jsem byla zklamaná, nemělo to ani chuť

chleba, v první chvíli mi to přišlo jako nějaký další podvod na nás děti. To by ale přece náš pan farář neudělal. Po chvíli jsem se spokojila s tím, že tajemný význam této chvíle je důležitější než dobrá chuť na jazyku. I když jsem byla poučena, že přijímám Tělo Páně, přece jen jsem si Pána Ježíše spojovala spíš s tím, co mi o něm vyprávěli nebo četli, než s tím, co mi bylo podáno. Z tohoto dne nemám žádnou památku, ani si nepamatuji jeho datum.

Uplynula léta. Musela jsem si projít svým odklonem od živé víry k tzv. „normálnímu“ životu bez Boha, v něhož jsem sice nějak věřila, ale jehož přikázáními jsem se nechtěla moc řídit. Jenom jedno mi zůstalo: víra, že Bůh je dobrý, protože skutečná síla je vždycky laskavá.

Pak přišel návrat. Zpočátku pozvolný, pak najednou dramatický a jednoho dne stála zatoulaná ovce před knězem a mohla znovu přijmout svátostného Krista. Toto svaté přijímání si pamatuji i s mnoha detaily onoho dne jako veliký svátek a jeho výročí pro sebe vždycky tiše oslavuji. Bylo to 8. května 1996. Ani jsem moc nevnímala, že je to mariánský svátek, celé moje myšlení bylo obráceno k tomu, že mi bylo všechno odpuštěno, že

mohu jít ke svatému přijímání a že jsem zase opravdovou členkou církve. A byla jsem rozhodnuta, že tuto výsadu už si vzít nedám.

Celé toto svědectví si můžeme přečíst na webu www.pastorace.cz, ze kterého je převzato.

Vrcholným dnem NEK ve farnostech bude slavnost Těla a Krve Páně s následnou nedělí 7. června 2015, kdy budou farnosti prožívat Den Eucharistie. Každá diecéze bude prožívat svoji diecézní oslavu v jiném čase a jiným způsobem. V brněnské diecézi budeme v sobotu 6. června 2015 putovat do poutního kostela Božího těla ve Slavonicích.

Tento chrám je nejstarším eucharistickým poutním místem na světě na sever od Alp a stal se významným centrem eucharistické úcty pro farnost i široké okolí česko-moravsko-rakouského trojmezí.

Přeji vám všem, čtenářům městského zpravodaje, aby letošní rok byl pro vás rokem milosti a letošní Velikonoce byly pro vás novou a hlubší zkušeností osobní Boží blízkosti a něhy v Eucharistii.

Požehnané velikonoční svátky
Váš otec Josef

Statistika farností za rok 2014

Úkony duchovní správy	2014	2013	2012
Svatby	9	2	2
Křty	15	19	14
Pohřby	17	28	19
1. sv. přijímání	13	11	7
Svátost nemocných	91	80	66
Náboženství	39	45	46

Opět jsme pomáhali potřebným

Jaroslava Bartošová

Patnáctá Tříkrálová sbírka proběhla v Lanžhotě v sobotu 10. ledna. Na tuto již tradiční sbírku si občané natolik zvykli, že mnoho jich koledníky vyhlíží. Pokud se z nějakého důvodu u jejich dveří neobjeví, nebo se k nim nedozvoní, tak je to mrzí, že nemohli svůj příspěvek do kasičky dát. Letos byli dárce opět velmi štedří – vybralo se celkem 100 000 Kč. Držíme si tak stále třetí místo v okrese po Břeclavi – 177 927 Kč a Velkých Bílovicích – 117 267 Kč. Celkem se v okrese vykoledovalo 2 350 871 Kč. Velké poděkování patří všem, kdo do pokladniček přispěli, ale také všem koledníkům, kteří věnují nezištně svůj čas ve prospech pomoci druhým.

Modlitba ve stáří

J. J. Uher

Můj dlouholetý přítel a mnohým čtenářům zpravodaje jistě dobře známý coby zpěvák spolu s bratrem Lubošem, Prof. PhDr. DUŠAN HOLÝ, DrSc., mi poslal z Brna něco tak úžasného, že jsem si řekl, že by bylo mým hříchem ponechat si

Vaše dary budou využity na rozvoj a realizaci těchto projektů:

- *Charitní ošetrovatelská služba* zabezpečuje odbornou zdravotní péči lidem v jejich přirozeném domácím prostředí
- *Charitní pečovatelská služba* služba poskytovaná seniorům a zdravotně postiženým občanům, kteří z různých důvodů potřebují k zajištění běžného života pomoc druhé osoby
- *Domov sv. Agáty pro matky s dětmi* pomáhá matkám s dětmi v krizových situacích
- *Dobrovolnické centrum při OCH Břeclav* koordinuje a metodicky vede dobrovolnickou pomoc
- *Nízkoprahové denní centrum pro lidi bez domova a Azylový dům pro muže a ženy* poskytuje služby lidem, jejichž sociální a životní úroveň si to vyžaduje
- *Farní charity* dobrovolná pomoc sociálně slabým a potřebným lidem v nouzi
- *Humanitární pomoc při nenadálých událostech* u nás i v zahraničí
- *Podpora vzniku a rozvoje sociálně aktivizačních služeb pro rodiny s dětmi*

Informace čerpány z www.breclav.charita.cz

to jenom sám pro sebe. I když by se zdálo, že MODLITBA VE STÁŘÍ, jak se ta nádherná jmenuje, může patřit pouze pro ty, kteří jsou **staří**, dnes ohleduplně nazývaní **senioři**, mezi něž patřím i já, není tomu až zase tak přesvědčivě. Neuškodí totiž, když si ji přečtou i mladší, ba hodně mladé pokolení, protože i oni, bude-li jim to přáno,

taktéž přezrají do stáří. A ještě něco: není to zcela rozhodně modlitba vysloveně pro **věřící**, ale i ateista-nevěřící najde v ní takovou moudrost, která se ukáže být platnou i pro něho. Cituji:

Stáří patří úcta. Patří moudrosti, laskavosti a vyrovnanosti starého člověka. Ale je takový každý? Kdysi někdo napsal, že být mladý umí každé tele, ale hezky stárnout je kumšt. Tu větu lze pochopit více způsoby. Jeden z nich je – nepodlehnout věku, naopak vychutnat každý den. Druhý vyslovil ve své MODLITBĚ sv. František Saleský, narozený roku 1567. Jeho život se o tři sta let později stal vzorem JANU BOSCOVI, který podle něj založil řád SALESIÁNŮ. Slova MODLITBY, stará čtyři sta let, jsou stále aktuální. (Tolik předmluva a teď už ta MODLITBA.)

Pane, Ty víš lépe než já, že den ode dne stárnu a jednoho dne budu starý; Chraň mě před domněnkou, že musím při každé příležitosti a ke každému tématu něco říci; Zbav mne velké náruživosti chtít dávat do pořádku záležitosti druhých; Nauč mě, abych byl uvážlivý a ochotný pomáhat, ale abych přitom nevrtil a neporučnickoval; Zdá se mi, že je škoda z přemíry moudrosti nerozdávat – ale Ty, Pane, víš, že bych si rád udržel pár svých přátel; Nauč mě, abych dovedl mlčky snášet své nemoci a obtíže. Přibývá jich a chuť hovořit o nich roste rok od roku; Netroufám si prosit, abys mi dal dar s radostí poslouchat druhé, když líčí své nemoci, ale nauč mě trpělivě je snášet; Také se neodvažuji prosit o lepší paměť – ale jen o trochu větší skromnost a menší jistotu, když se má paměť neshoduje s jejich pamětí; nauč mě té obdivuhodné moudrosti umět se mýlit; Drž mě, abych byl, jak jen možno, laska-

vý. Starý morous je korunní dílo ďáblovo; Nauč mě u jiných odhalovat nečekané schopnosti a dej mi krásný dar, abych se také o nich dovedl zmínit; Mám vrásky a šedivé vlasy. Nechci si stěžovat, ale Tobě, Pane, to říkám – bojím se stáří. Je mi tak, jako bych se musel rozloučit, nemohu zastavit čas. Pociťuji, jak den ze dne ztrácím sílu a přicházím o bývalou krásu; Byl jsem pyšný na to, že se stále ještě mohu měřit s mladými. Teď cítím a uznávám, že již toho nejsem schopen. Byl bych směšný, kdybych se o to pokoušel; Ale Ty, Pane, říkáš: Kdo věří ve mne, tomu narostou křídla jako orlovi; Dej mému srdci sílu, abych život přijal tak, jak jej Ty řídíš. Ne mrzoutsky, ne lítostivě se skleslou náladou, ne jako odcházející, ale jako vděčný a připravený ke všemu, k čemu mě Ty ještě povoláš; A k tomu mi dej všechnu sílu srdce; Amen...

Nejblíží plánované akce

5. dubna	Velikonoční zábava	Podlužan
11. dubna	Oslavy 70. výročí osvobození	
2. května	Májová vyjížďka	
3. května	Zpívání ženských sborů	Podlužan
10. května	Den matek	Náměstí
30. května	Babouci - koncert	Sokolské
31. května	1. sv. přijímání	Kostel
7. června	Boží tělo	Kostel
20. června	Dětský den	Ostředek
20. června	Pavel Helan	Dvůr muzea
5. července	Lanžhot Metoděje Prajky	Slovácký dvůr Hospody u Bartošů
5. července	Hasičské závody	Fotbalový stadion
12. července	Krojetový výlet	

Conového knihovně

Jaroslava Bartošová

Milí uživatelé knihovny,

setkávala jsem se s vámi v knihovně téměř 35 let. Někteří odcházeli tam, odkud není návratu, jiní přicházeli, vraceli se po letech. Nyní přišla i do mého života doba, kdy z pracovních povinností odcházím na zasloužený odpočinek. Čas nikdo nezastaví, všem plyne stejně. Všechno jednou skončí, tak skončila i tato část mého života. Nastupuje po mně knihovnice nová, která bude určitě pracovat tak, aby byli všichni čtenáři spokojeni. Jen prosím o trpělivost, protože žádný učený z nebe nespadl a žádná škola nenaučí to, co praxe. Platí to v každém povolání, tedy i v knihovnictví. Nové knihovnici Jitce Petrlové přeji hodně pěkných chvil v knihovně a spoustu spokojených čtenářů. Všem čtenářům přeji mnoho pohodových chvil nad zajímavou knížkou.

Protože na začátku roku se vždycky hodnotí rok minulý, tak přinášíme v prvním čísle zpravodaje pár statistických čísel.

KNIHOVNA V ROCE 2014

knihovní fond celkem	19 512
z toho beletrie	13 831
naučná literatura	5 681
přírůstky	708
úbytky	760
počet registrovaných čtenářů	451
z toho do 15 let	157
výpůjčky celkem	20 584

Prostřednictvím meziknihovní výpůjční služby jsme vyřídili 92 žádostí. Z výměnného fondu MěK Břeclav jsme vypůjčili 222 knih. Knihovnu navštěvovalo 75 % žen a 25 % mužů.

M. Kováčová

R. Tancošová

L. Veselá

NEJPILNĚJŠÍ DĚTŠTÍ ČTENÁŘI

Na první místo se z loňského druhého vyhoupla **Michaela Kováčová** (6. A) s 255 výpůjčkami. Na druhé místo se dostala **Regina Tancošová** (2. A) s počtem 133 výpůjček a třetí je tentokrát **Lucie Veselá** (7. A) se 116 výpůjčkami. Gratulujeme.

NEJČTENĚJŠÍ KNIHY

Stejně jako v roce 2013, tak také v loňském byla nejžádanější knihou **Padesát odstínů šedi**, na kterou máme stále rezervace. Stejný počet půjčení – 14 – měla také kniha Ivanky Deváté – **Jak jsem se zbláznila** a historická trilogie Františka

Niedla – **Čtvrtý králův pes** (1. díl). U dětských knížek opět zvítězila kniha **Deník malého poseroutky**. Velkému zájmu čtenářů se také těšila trilogie Barbory Koudelkové **Útěk z afrického pekla**, **Návrat do českého pekla**, **Na rozcestí**, knížka Věry Fojtové **Prokletí lipovského dvora** a **Manželská smlouva**

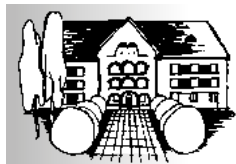

Prvníáci v knihovně, foto J. Bartošová

od Jennifer Probstové.

A na závěr nahlédnutí do knižních novinek. Jelikož je zájem u čtenářů často o knížky s psychologickou tematikou s nejrůznějšími problémy, koupili jsme tentokrát dvě knížky – **Nedávejte**

do hrobu motýla živého – příběhy lidí s autismem a **Co často zajímá rodiče a učitele dětí s Aspergerovým syndromem**. Z beletrie jsou to např. Ahermová Cecelia: **S láskou Rosie**, Guick Matthew: **Odpusťte mi, váš Leonard**, Laurenová Christina: **Božský bastard**, Vaňková Ludmila: **Zapomenutý král**, Cole Martina: **Pomsta**, Vavřík Jan: **Kolotoč strachu**, Faltová Blanka: **Na slzy nezbyl čas**, Laffertyová Linda: **Krvavá hraběnka**, Hooper Kay: **Slepá důvěra**, Coddington Andrea: **Měl to být hezký život**. A spousta dalších hezkých knížek na vás čeká v naší hezké knihovně. Neváhejte a přijďte si vybrat.

MASARYKOVA ZÁKLADNÍ ŠKOLA Okénko školy LANŽHOT

Školní knihovnička se představuje

Petr Vlasák

Asi si řeknete, proč vás chci v době internetu, video návodů a elektronických čteček zaměstnávat četbou knih. Je to jednoduché a prověřené několika tisíci let. Knihy totiž nepřinášejí jen vzdělání, ale také zábavu s jejich příběhy, humorem a napětím. Věřte, že ten, kdo hodně čte, nemá taky problémy v češtině. V mluvnici nedělá tolik gramatických chyb, protože ví, jak která slova vypadají. Afryku nebo sních tak určitě nenapíše. Čtenář nebude mít problém ani ve slohu, knihy totiž naučí o textu přemýšlet a vkládat do něj vaše myšlenky. No a v literatuře si zase můžete nasbírat snadné jedničky tím, že přečtenou knihu přinesete na referát a představíte ji spolužákům. Knihy vás zkrátka vzdělávají, i když se u nich bavíte. A jestli jste si ještě nenašli ten druh knížek,

který by vás bavil, nebojte se poradit doma, ve škole nebo ve vaší knihovně. Stejně jako jste se museli dostat ke svým oblíbeným filmovým žánrům nebo kapelám, hledat budete i v literárním světě. I v tom vám pomůže naše nová školní knihovnička, kterou najdete na konci chodby v 1. patře vedle 8. A. Nechybí v ní knížky, u kterých se bavili už vaši rodiče, ale i naprosté novinky. Stačí jen přijít a něco si vybrat, půjčování totiž bude úplně zdarma! Z knihovny se zatím může těšit hlavně 2. stupeň, ale plány do budoucna počítají i s 1. stupněm nebo pohodlnou klubovou čítárnou na vaše přestávky a volné hodiny. Seznam knih a všechny aktuality můžete sledovat na facebookové stránce knihovničky. Výzva na nošení nepotřebných knih do školy stále platí. Knihy totiž do koše rozhodně nepatří!

Na začátku pády, na konci ale jako pán

Nela Haluzová

Musím přiznat, že na letošní „lyžák“ jsem se těšila už od sedmičky. Když jsme přijeli na místo, všechno vypadalo skvěle. Zasněžené sjezdovky i chatu bych dokonce hodnotila ještě lépe než na Bílé, kde jsme byli loni. Na jídlo jsme sice docházeli do chaty za rohem, ale na pokoji jsme si

udržely plánovanou sestavu holek včetně Karly. Každé ráno jsme šlapali do kopce, o to víc jsme ale mohli s chutí ošdit rozcvčku. Hned druhý den nám navíc vedoucí zařídili lyžárnu hned u svahu, takže šlapání bylo příjemnější. Já jsem se nahlásila do družstva snowboardistů, kde nás byla většina začátečníků. Na konci

týdne jsme ale díky panu učiteli Líbalovi jezdili po svahu jako pán. Podobně jako v lyžařských družstvech paní učitelky Poláskové a pana učitele Drahokoupila. Samozřejmě tomu všemu předcházely různé pády a další legrační nehody. Za všechny tak můžu poděkovat těmto vedoucím, kteří měli vůbec tu odvahu s námi na hory odjet a nějakým způsobem nás zkrátit a zaškolit do umění lyžařského.

Reportáž přímo z tanečního parketu

Nela Haluzová

Nikdy bych neřekla, že zrovna já půjdu na školní ples. Přesto jsem řekla svoje: „Tak fajn.“ O půl roku později, dvacátého února ve čtyři hodiny odpoledne, jsem ale začala mít nervy na pochodu. Seděla jsem v kadeřnictví a v duchu si opakovala celé předtančení, stejně jako dalších čtrnáct děvčat. O čtvrt na osm večer jsme se všichni sešli v Podlužanu a snažili jsme se navzájem rozesmát špatnými vtipy, aby z nás spadla nervozita. V osm hodin už všichni v sále

seděli a lačně hltali každý náš pohyb a čekali, jestli neuděláme chybu. Když začala hrát hudba, byli jsme už nastoupení v řadách a začalo se tančit. Lehce se to řekne, ale těžko se to udělá, když musíte být narovnaná, usmívat se a snažit se vše správně zatančit. Už jsem ani pořádně nevěděla, co dělám, když jsem si uvědomila, že tančíme valčík. Zasekla jsem se a na tu nejdelší sekundu jsem jen stála s rúží v ruce, aniž bych věděla, jak pokračovat. Tom mě ale chytl pevněji za pas a nějakým způsobem jsme ze sálu vytančili jako pán. Ve zkoušce nervů a tanečních kroků jsme obstáli. Ze začátku se na parket nikdo nehrnul, přestože lepší hudbu jsme mít nemohli. Později se však lidi roztančili a přidávali se k nim další a další. Tančilo se snad na všechno přes mazurku až po „káčátka“. Všichni se bavili a bylo jedno, jestli u cimbálky, u stolu, když rozbalovali losy do tombyly nebo když tančili. Byl to skvělý večer, který si každý může jen chválit.

Karneval v MŠ

kolektiv učitelek

18. března se uskutečnil v naší mateřské škole karneval. Na tento den se těšily děti i paní učitelky. Děti si chystaly masky doma s rodiči. Nejvzácnější jsou masky ručně vytvořené spolu s dětmi. Karnevalového veselí se zúčastnilo hodně princezen, pirátů, Spidermanů, dinosaurů, kouzelníků. Paní učitelky karneval učarovaly jako každý rok a v podobě kouzelnice, čertice, námořnice, piráta,

foto M. Kocourková

víly, fotbalisty, šaška se radovaly a veselily spolu s dětmi. Přehlídka masek, hry a tanec. Tak zase za rok.

Jedenáctá „Lužická laťka“

Martina Poláchová

Letošní jedenáctý ročník soutěže „Lužická laťka“ byl opět velice napínavý a soutěžící se doslova vytáhli. Musím říct, že jsem se nikdy nepovažovala za extra sportovního fanouška, ale chvílemi jsem napětím zadržovala dech. Výkony mladých atletů, kdy dokázali i ti nejmenší z nich přeskočit minimálně dvě třetiny své vlastní výšky, doslova okouzly celou halu, která se chvílemi

otřásala nadšeným povzbuzováním.

Soutěže se každoročně účastní školy z Prušánek, Mikulčic, Lanžhota a domácích Lužic.

Jelikož se jedná o soutěž jednodenní, či spíše půldenní, není možné ji z kapacitních důvodů prozatím rozšířit o účast ostatních škol. Bylo by to náročné především pro malé soutěžící, jichž bylo letos kolem osmdesáti, fyzicky vydržet celodenní nápor, soustředit se a podávat stále špičkové výkony.

V devět hodin ráno začala soutěž pro ty nejmenší účastníky, třetáky s počáteční výškou 80 cm. Společně s nimi skákali žáci od čtvrté po šestou třídu. Pro ty nejnadanější byla tato výška jen menší rozcvíčkou, poslední z nich skončil ve výšce 140 cm. Přesto však se i ti nejmenší rozhodně nenechali zahánět a ti nejlepší z třetáků končili na výšce kolem 110 cm. To je skoro tolik, kolik sami

stupně vítězů, foto M. Poláchová

Za Lanžhot se zúčastnili:

třída	umístění	jméno	výška v cm
3.	1.	Vojtěch Tuček	105
3.	2.	Adéla Uhrová	90
3.	3.	Sabina Trubačová	90
3.	4.	Marie Švirgová	80
4.	5.	Ondřej Spevár	95
4.	6.	Tomáš Ciprys	90
4.	2.	Barbora Uhlířová	90
5.	2.	Martin Jurča	117
5.	4.	Tamara Mikičová	110
5.	8.	Jennifer Koudelková	100
5.	9.	Nela Valachovičová	95
6.	1.	David Koudelka	140
6.	3.	Martin Tuček	130
6.	2.	Barbora Ryznerová	110
7.	4.	Lucie Veselá	120
7.	7.	Marie Líbalová	110
8.	2.	Dominik Tuček	150
8.	3.	Mario Šarközi	145
8.	2.	Viktorie Prajková	130
8.	3.	Nela Haluzová	125
9.	2.	Ondřej Topolanský	160
9.	9.	Marek Zonyga	140
9.	9.	Ondřej Straka	140

stupně vítězů, foto M. Poláchová

měří. Málokterý z dospělých by dokázal přeskočit sám sebe.

Maximální výška pro čtvrté ročníky byla kolem 120 - 125 cm, pátá třída kolem 130 cm. Šestá a sedmá měly stejný limit 140 cm. Nejlepší z dívek z osmé třídy skočila právě 140 cm. Osmáci a deváťáci pak bojovali o úctyhodných 165 cm, s neúspěšnými pokusy o zdolání 170 cm. Ke zdolání nejvyšší příčky klukům opravdu moc nechybělo, bylo to tzv. „o fous“. Můžeme si jen přát, aby nadějně atleti i nadále skok do výšky tak bavil, zranění se jim vyhýbala a měli mnoho a mnoho dalších soutěžních úspěchů. Třeba někdy za pár let budeme fandit některému z nich na olympiádě.

Ze země klokanů

J. J. Uher

Lze napsat i „od protinožců“. Asi nejen zeměpisně nejpřesněji z AUSTRÁLIE. Ano, až z tak daleka přišel v minulých dnech elektronickou poštou (včetně fotografie) dopis dlouholeté vedoucí redaktorce zpravodaje LANŽHOT Jaroslavě Bartošové. A protože se dotýká tak trochu i mne, vzal jsem si za své na něj odpovědět a dát ho tím ve známost všem čtenářům LANŽHOTA.

Cituji: Dobrý den, paní Bartošová. Letos v létě se chystáme do Lanžhota, a proto jsem se začela do některých Vašich zpravodajských novin.

Žijeme v Austrálii už řadu let a strýc mého manžela se jmenuje Mirek Kavan. Pochází z Lanžhota a žije v Melbourne. Ano, žije. Letos mu bude 85 let. Na svůj věk je stále v dobré kondici. Jednou týdně hraje golf a pracovat

přestal teprve asi před rokem. Moc ráda Vám sděluji tuto informaci, protože ve výše uvedených novinách jsem si přečetla tuto větu:

„Je mou povinností vedoucího připomenout a v paměti lidu uložit, že převaděči jako František Gajda alias Malý Franta byli ještě tito lanžhotští občané: Ludvík Holobrádek-Bábiňák, František Tuček-Bobeček, oba mnoho let věznění a v Lanžhotě pohřbeni, Antonín Fojtík-Poleva, zemřel v Rakousku, Josef Kratochvíl mladší, zemřel v Argentíně, krátce Martin Tuček-Kocián a Mirek Kavan, oba zemřeli v Austrálii.“

Mnoho pozdravů Vám posílá Hanka Kavan, Melbourne, Austrálie.

P. S. Přikládám fotografii Mirka Kavana (je starý asi 3 roky).

M. Kavan

„Věta,“ jak píše Hanka Kavan, kterou si přečetla „ve výše uvedených novinách“, je část mého článku a převaděči Františku Gajdovi, který vyšel (už si nepamatuji ve kterém roce) ve zpravodaji LANŽHOT.

Tak opožděný ohlas Hanky Kavanové na něj mne velice potěšil, pochopitelně i překvapil ujištěním, že Mirek Kavan, jehož jsem považoval už za nežijícího, protože o něm neexistovaly žádné zprávy, a nedoneslo se ke mně, že by o svém někdejší převaděčském partnerovi hovořil Martin Tuček při jedné ze svých několika návštěv Lanžhota po roce 1990, života si stále a velice aktivně užívá. A možná

že se tedy letos v Lanžhotě ukáže a navštíví místa, na kterých jako mladík kdysi žil.

Bohužel, dopis Hanky Kavanové mne na chvíli sevřel náruči smutku, a to proto, že si jej už nemůže přečíst i někdejší důvěrný kamarád, básník a fotograf JOŽKA TUREČEK, který nás loni navždy opustil. Určitě by měl obrovskou radost a rád by si s Mirkem Kavanem, pokud Lanžhot letos navštíví, dlouhé hodiny pobesedoval a hlavně zavzpomínal.

Ač mladý kluk, rodinu Kavanových jsem celkem dobře znal. Bydleli v domku v sousedství s větším domem Tučkových na Husově ulici, oproti humnu Strašidlových. Starého pana Kavana moje paměť ztratila, ale stará paní Kavanová, její dva synové a jejich starší krásná sestra (malířka), mi v ní zůstávají. Třeba i takovým detailem: To jsme jednoho odpoledne s kamarádem Tondou Ciprysem-Fabišem „pauzovali“, v turkyni ukrytí, kolem takzvaného Kravčáku (kravský hřbitov, větší dolina v polích za dnes někdejšími novými dílnami JZD, vedle cesty na Jasenovou a ke Kazůbku). Bylo po žních a stará paní Kavanová na strnisku jednoho políčka sbírala spolu s dcerou, která byla ve vysokém stupni těhotenství, protože jsme slyšeli, jak mamince říká, že už kope, obilné klásky pro slepice. V těch dobách se to tak dělávalo. Na naše pole na Strážích po posečení jsem musel chodit vysbírat do strniska klásky i já, a bosky!

Kluci Kavanových, nevím určitě, jestli oba dva, ale jeden z nich zcela jistě (křestní jméno Mirkova bratra si nepamatuji a o jeho osudu nevím vůbec nic) hrával v jazzové kapele Jarky-Jarůša Třetiny buď na kytaru, housle, nebo saxofon. Ale to až tak důležité není.

Jak vidíte, milí čtenáři, nikdo z nás nemá ani jen tušení, kde všude ve světě, na té naší nešťastné planetě Zemi, se čte zpravodaj LANŽHOT, časopisek více nepatrný a nevýznamný než třeba makové zrníčko. A přece někomu dělá radost milionkrát větší než

ten máček. Jako proutkař nachází v mozcích čtenářů prameny vzpomínek, v nichž jako by mezi Lanžhotem na straně jedné a Austrálií na straně druhé nebyla ani žádná dálka k „nepřebrodění“.

Ano, správné je rčení, že náš svět je maličký.

Dlaň

J. J. Uher

*Můžete navždy z dlaně ztratit drahokam
a zlata hroudu větší černé hmoty kosmu,
mohou vám z dlaně perly zmizet, kdo ví kam,
či krásné mladé tělo dívky, chlapce ze snu;*

*mohou vám z dlaně ukrást zlatky lupiči
a žoldák vzít si poslední váš kousek chleba,
zrníčko z klásku, které jinde vyklíčí
vám může vyklouznout, s ním ještě jedno třeba;*

*může vám moře z dlaně mušli vyplavit,
tu, z níž vám k lásce píseň slibovala lože,
může vám závist jako trn dlaň zkrvavit
a mozol vedle mozolu v ní být jak růže;*

*Nic není z toho víc než beznadějně bolesti, marná každá útěcha,
když navždy odejde vám drahý člověk, který svoji dlaň ve vaší **nenechá!***

Teplé vánky po prvním jarním dni otevírají půdu tisícům semínek flory (rostlinstva) a na keřích a stromech pupeny větví a větviček pro květy, jejíž nádherna nemá obdoby nikde jinde ve vesmíru než na planetě Zemi. Teplé vánky otevírají ledové dveře potokům a řekám, rybníkům i tůňám; ba výš a výš zvedají víčka lidským očím, aby se tyto naplnily, jako žiznící vězni jarní modří oblohy.

Ale, což je nejdůležitější, uvolňují i do pěstí mrazem sevřené ruce všem lidem, kteří zimu v dlaních neradi hostili, či spíše jí byli arestováni. Lidské pěstě se v teplých váncích otevírají pro práce, které po nich každé jaro žádá, aby jim za ně nezůstalo dlužno sladkostí plodů.

Teplé vánky po prvním dni jara vkládají do mladých dlaní dívek a chlapců touhu jedněch po druhých, aby do sadů láskou v máji rozkvetlých vstoupili ruku v ruce.

Bolest je v těch, do nichž se už žádná druhá nevloží, nebyla v ní ponechána...

Osady Chorvátské w Morawě 1. část

Silvie Markovičová

O tom, že našimi předky či lépe řečeno spolu-předky byli i Chorvátí snad každý ví. Společné znaky nejen v odívání a kultuře jsou otázkou etnologů již dlouhá léta, a tak jsem se rozhodla přiblížit tento fakt prostřednictvím článku, který byl publikován v periodiku *Týdeník, listy ponaučné a zábavné*, v Brně 6. ledna roku 1848. Autorem článku je Alois Vojtěch Šembera, který se narodil 21. března roku 1807 ve Vysokém Mýtě. Od roku 1831 působil jako soudní úředník v Brně a v roce 1840 se stal profesorem na Stavovské akademii v Olomouci a od roku 1847 v Brně. Kromě ja-

Podlužáci (Chorvátí na Moravě).
Kolorovaná ilustrace Františka Kalivody
z doby kolem 1850.

zykovědy, zejména dialektologie zabýval se také historickou a národopisnou problematikou, statistikou a topografií. Výsledky svých terénních výzkumů shrnul do knižní monografie *Základové dialektologie Československé* a do statistického přehledu *Obyvatelstvo české a německé na Moravě*. Článek s názvem *Osady Chorvátské w Morawě* vám předkládám v jeho přepisu a drobné gramatické úpravě pro snazší čtivost. Nutno brát také v potaz kritický přístup k těmto písemnostem, avšak pro úvahu a zamyšlení nad historií a pozoruhodnou kulturou lidí žijících v naší oblasti, zdá se mi být článkem zajímavým. Věnuje se nejen po-

hledu a popisu lidí, oděvu, ale také zvykům, především svatebním. Obě kultury, žijící vedle sebe, se bezpochyby minimálně ovlivňovaly. S tímto níže uvedeným článkem značně koresponduje (v některých částech dle mého mínění až parafrázuje) i starší a rozsáhlejší stať od lednického rodáka Josefa Aloise Zemana. Tato zajímavá stať byla publikována v roce 1811: *Die Podlužaken. Ein kleiner Beytrag zur Ethnographie von Mähren*. (Podlužáci. Malý příspěvek k etnografii Moravy.), kterému je možné se více věnovat v příštích vydáních.

Co do povahy těla jsou Chorvátí na Drnholsku pěkné, vysoké postavy, svalovitých údů a přívětivé tvárnosti, zvláště ženské. Odívají se slušně a tělu přiměřeně. Mužští nosí v neděli a ve svátek košili z tenkého plátna s odevřenými širokými rukávy a pěkným vyšíváním při rukávech i při límci; těsně k tělu přiléhající, při poklopce vyšíváné nohavice (hlače) z fialového sukna se světlomodrými šňůrkami po švu; hedvábním ozdobně vyšívanou vestu (laibl) rozličné barvy a bílý soukenný, na rukávech i při límci červenou kůží vykládaný kabátek (laibl s rukávy); starší nosí obvykle dlouhou tmavomodrou šubu se světlomodrými šňůrami, černou kožešinou vykládanou a podšítou. Krk ovinují hedvábným šátkem. Na nohou

mají čizmy s dlouhým fialkovým štrápcem a dutými, na palec vysokými podkůvkami. Hlavu kryjí vysokým kuželkovitým kloboukem s úzkou zakroucenou stříškou, jež chasníci červenými pentlemi a pštrosím pérem (kosirak), ženatí ale stříbrnou neb zlatou portou ozdobují. (Pozn. Kroj popsany nalézá se i u Slováků moravských v Lednici a v některých vsích na Břeclavsku; pak u Slováků rakouských na Valticku, Raňšpursku a několika jiných vesnicích.)

Chorvátky nosí krátkou košili (opletje) z tenkého plátna se širokým, pěkně vyšívaným límcem a širokými, nad loktem přitaženými rukávy, volnou, na ramenech zavěšenou spodničku a tmavomodrou kartounovou neb mušelinovou sukni a fěrtoch; mimo to hedvábný, pěkně vyšívaný žvotek (stan) světlomodré neb červené barvy, a kožich, srsti vespod obrácený a při límci a rukávech černě vykládaný. Prvé odívaly se ve svátek v tmavomodrou šubu jako mužští, ta ale vyšla nyní z obvyčeje. Za obuv mají čizmy na způsob mužských, jenže bez podkůvek a bez štrápce. Hlavu ozdobují děvčata „slovenkou“, tj. zvláštní úpravou z pentlí vzadu ve vlasech; ženy ale čepcem z tuhého

papíru neb dektury na způsob kukanky zhotoveným a bílým šátkem potaženým; vpravo a vlevo vystupují z něho dva růžky; vzadu pak zavěšena jest nad širokou stříbrnou neb zlatou portou bílá, okolo hlavy ovinutá šata s dlouhými, černým hedvábním vyšívanými konci, které v týle na smyčku zavázány jsou, ozdobně po šiji splývají.

O svatbách, při úvodu a podobných slavnostech odívají se Chorvátky v skvostnou šubu (mentien) z oblíbeného fialkového sukna, kteráž v rodinách dědičná bývá. Příbytky Chorvátů na Drnholsku, jako stavení Slovánů na Moravě vůbec, jsou úhledné, uvnitř čistotné a pěkně uspořádané. Zbudovány jsou z nepálených cihel a kryty doškami. Od stavení německých liší se žlutou neb načervenalou barvou a rozličným malováním okolo dveří a oken. Větší sedláci mají dvě i tři světnice, menší spokojují se s jednou. Náradí spatřuje se u nich téměř totéž, co u blízkých Slováků.

Z knížky JEŘÁBEK, Richard. *Počátky národopisu na Moravě: antologie prací z let 1786-1884*. Strážnice: Ústav lidové kultury, 1997, 411 s.

Pokračování v příštím čísle zpravodaje.

Mamínka vzpomíná

Marie Prajčková

Myslím si, že kolik bylo zjara roku 1945 v Lanžhotě rodin, tolik bylo příběhů v době osvobození tehdejšího městyse. V naší rodině nám svůj příběh vypravovala naše maminka, tehdy osmnáctiletá Marie Uhrová.

„Po dlouhé a kruté zimě jsme toužebně očekávali příchod jara. A sotva první teplé sluneční paprsky dopadly na vychladlou

zem, dychtivě jsme vyhlíželi svobodu, která se k nám přibližovala z východu.“

Když už bylo nezvratné, že se fronta blíží k Lanžhotu, tatíček rozhodl, že se my děti musíme spolu s mamičkou ukrýt mimo náš dům. Většina lidí z našeho okolí se uchýlila do lesa, do části směrem na Břeclav. Za nimi nás tatíček odváděl. Když už jsme byli za Lanžhotem, slyšeli jsme, že se k nám blíží

průzkumné německé letadlo, které kulometem kosilo vše, co se dole pohybovalo. Proto jsme se rychle vrhli na kopu vyvezeného

ulice Komárnov čp. 104

hnoje a bez pohnutí jsme zůstali ležet, než letadlo odletělo. Další cesta se zdála být nebezpečnou, proto jsme se vrátili zpět do obce. Domů jsme se však nevrátili, ale tatíček nás zavedl do Buchticových sklepa v Dolní ulici. Bylo nás tam ukryto asi třicet. Sám tatíček se vrátil do našeho domu, protože se museli starat o dobytek. Měli jsme několik krav, prasata, dva koně a jedno hříbě. V tomto sklepe jsme byli asi dva dny, ale protože se pořád v Lanžhotě nic nedělo, vrátili jsme se za tatíčkem domů. Když jsem přišla do našeho domu, viděla jsem, že se tam kvapně balil mladý německý voják. Mezi svými věcmi do zavazadla vkládal i růženec. Snad tento moment mě vyprovokoval k tomu, že jsem se do něho pustila s výčitkami, proč bojuje, co tu u nás německá armáda pohledává a jaká je jeho víra. On mi odpověděl, že on bojovat nechtěl, ale byl donucen. Obrátil se do okna, které vedlo na dvůr, a ukázal mi na procházejícího tatíčka a říkal: „Ty máš svého otce, ale moji rodiče a sestra zahynuli při bombardování Essenu a já musím jít.“

Dalším naším úkrytem byl sklep u Vendelínů (Ciprysů) na ulici Havlíčkové jenom přes dva domy od domu našeho. Tento sklep se stal úkrytem nejenom naší rodiny, ale také hospodářů z okolí a dalších našich končanů. Seděli jsme zde namačkání podél obvodu všech sklepních zdí. Dunění a střelba zvenčí zesilovala a v tom se otevřely sklepní dveře

stane!“ Otočil se a začal vystupovat po schodech ze sklepa ven. Ale v momentě se vrátil a s hrůzou v obličeji se střemhlav vrhl zpět do sklepa na zem. Ve stejné vteřině jsem i já jeho počínání opakovala a ze svého místa naproti dveřím, jsem vyskočila a dopadla jsem na zem vedle vojáka. Mou reakci opakovali i moji sousedé, sedící vedle mne. Třesla rána, zvenku sem byl vhozen granát, který dopadl na moje místo a zranil pana Kozla, protože ten své pohodlné místo neopustil. Za krátký čas svému zranění podlehl. Nastalo ticho. Já jsem do tohoto ticha zakřičela: „NESTŘÍLAJTE, ČECHOSLOVÁCI!“

Po chvíli se zvenku ozval hlas: „Čechoslováci VON!“

Zanedlouho už po schodech vystupovali s rukama nad hlavou muži, po nich ženy a také děti. Vojáci se ptali, jestli jsou už ze sklepa všichni venku. Tatíček zavrtěl hlavou, že ne. Vojáci jim přikázali, aby toho posledního vyvedli ven. Měli jsme strach, že jich může německý voják zastřelit, ale ten měl výbuchem zbraň poškozenou, a tak se ruským vojákům vzdal. Sousedi říkali, že vojáka potom viděli ležet zabitého u protějších vrat.

Německá armáda opouštěla své obranné pozice v Lanžhotě. Opustila také muniční sklad ve stodole u Čížů (nyní u Švirgů) a do Lanžhota se nastěhovala osvoboditelská armáda. Náš tatíček byli na vojně v Užhorodě, proto s ruskými komandýry dobře ko-

a do sklepa vešel mladičský německý voják, který německy s furiantským úsměvem pronesl: „Sem se Ivan nedo-

munikovali. Jeden z nich jim říkal: „Chazjaj, chovaj dóčky, chovaj!“ V překladu to znamenalo, aby dobře strážil své dcery. Ukázalo se však, že před vojáky se musí mít na pozoru i vdané ženy, a dokonce i ženy staré. Proto nás tatíček odvedl do bezpečného úkrytu do Kútů, kde jsme s mamičkou i stařenkou a mojí mladší sestrou a bratrem zůstali asi týden, než Lanžhot opustili vojáci první linie, kteří pokračovali směrem na západ. Během této doby jsme došli o všechn náš dobytek. Krávy a prasata snědlo vojsko, koně vyměnili kozácká jízda a zanechala nám téměř umírajícího ušvaného koníka. Toho jsme ošetřili a ještě nějakou dobu používali v našem hospodářství. Když se sedláci bránili tomu, že jim vojsko odvádí dobytek, komandýr jim řekl: „Chazjaj, na čem ty stojíš?“ Odpověď

zněla: „Na zemi.“ „A kto ju tibě asvabadil? Maš gólovu, maš vsjo!“

A měl pravdu. Vždyť těch, kteří v Lanžhotě toto štěstí neměli, bylo z řad ruských vojáků, vojáků německých, ale také z řad civilního obyvatelstva opravdu mnoho. A tak Lanžhot zakusil v dubnu 1945 při osvobození všechny hrůzy, které válka přináší.

Hrůzy války jsou strašné v patnáctém, v sedmáctém, ve dvacátém, v každém století.

MÍR je velmi křehká květina,
o kterou musíme PEČOVAT,
kterou musíme CHRÁNIT,
za kterou musíme PROSIT!

Daleko v cizině vzpomínám

Václav Švirga, Tvrdonice

Není tomu tak dlouho, co v programu televize NOE vzpomínali Lanžhotčané na cestu do Ameriky a přitom zazněla také písnička Daleko v cizině vzpomínám.

Při této písničce se mi však vybavily vzpomínky na léta 1942-1945, kdy jsem byl s podobnými nešťastníky jako já na totálním nasazení dělníků v Říši, tato písnička mi vytryskla z nitra mimořádně za našeho neutěšeného postavení ve WilhelmsHAVENU. A v naší malé společnosti jsme si ji v cizině rádi zpívali.

Po návratu z Reichu do Lanžhota se však všechno z mysli nevytratilo. Tu písničku jsem si i doma zpíval, zpívali ji také moji bratři Jan, Franta i Pavel. Jenom jsem nečekal, že se dočká tak velkého obecného uznání.

*Daleko v cizině vzpomínám,
daleko rodná je zem.
Pozdravy tesklivé posílám
po hvězdách do vlasti všem.*

*Měsíčku na nebi, jedno přání mám,
o zlaté Praze vypravuj,
o zemi rodné, tak drahé nám,
o zemi české, kde domov můj.*

Autorem písne je pan Švirga.

Zážitky rodiny Černých při přechodu fronty

Dochované vzpomínky stařenky

Milana Černého z čp. 442

První příznaky blížící se fronty jsme poznali pochodem vojsk německých a také maďarských přes Lanžhot. Vzpomínám si, jak blízko našeho domu „na kopečku“ se zastavila maďarská vojska. Jeden maďarský voják, který měl zřejmě války až po krk, praštil puškou o zem. Jinak byli zřejmě vyhladovělí, poněvadž vyměňovali cokoliv za jídlo.

V sobotu dopoledne 7. dubna doletěla ruská letadla a bombardovala Lanžhot (u Michálek u dráhy a na Pastvisku). Tím začala pro nás vlastně fronta, neboť za chvíli se začalo zastřelovat ruské dělostřelectvo. První granáty přiletěly do Štěpnice. V té době jsme se už připravovali schovat do sklepů. Naše představa a příprava byla celkem jednoduchá. Do sklepů jsme si vzali peřiny, jídlo a očekávali jsme, že za jeden den bude po frontě. Další jídlo jsme si zakopali u Nosků u hrušky. Vše ostatní jsme nechali doma. Byl to tajemný pocit smíšený se strachem, jak to asi bude vypadat, ovšem přesnou představu jsme neměli, poněvadž jsme spíše mysleli, že to přejde v dobrém.

V době, když padli první granáty do Štěpnice, potulovali jsme se s chlapci

Noskovými po kopečku. Jakmile jsme však uslyšeli výbuchy granátů a když další padl u Uherkových blízko našeho, ihned jsme utíkali schovat se do sklepa k Noskům. Matka mezitím s paní Noskovou už odešla do sklepa k Ošťádalům, kde byl velký sklep a kde bylo více rodin. Otec byl schován u nás doma v malém sklepě. Mezitím dopadl další granát těsně k domu Ciprysových u starého mlýna, kde seděli J. Travníček, A. Uher, L. Trubač a J. Bystřický. Výbuch granátu, který padl těsně před nimi, je všechny usmrtil. Byly to první oběti války, myslím snad první v Lanžhotě. Odpoledne v pět hodin se začalo sjíždět německé vojsko ke starému mlýnu. Jak se o tom dověděla matka s paní Noskovou, tak ihned od Ošťádalů spěchaly pryč – schovat se do sklepa k Noskům. K večeru přišel i otec. Když se setmělo, začala skutečná dělostřelecká palba, která trvala celou noc. Byl to hrozný zážitek. Celou noc jsme nespali. Leželi jsme na peřinách ve sklepě, ovšem nepohodlně, neboť byly ve sklepě uskladněny brambory. Výbuchy granátů byly velmi silné a několik jich dopadlo na dvůr Noskových v těsné blízkosti sklepa.

8. dubna ráno přiletěla ruská letadla a bombardovala bombami lehkého kalibru Lanžhot. Ve

ulice Kostická, Nejd

byli jsme ze vši hrůzy strašně vyděšení, a proto šel otec k Dánům zeptat se, jestli by nás nevzali do sklepa, který byl velmi dobrý, podzemní a klenutý. Sklep byl plný, ale přesto nás Dánovi do sklepa přijali. Vzpomínám si, jak jsme přecházeli, na německé

dle u sousedů byl na střeše Jaroslav, pekařský dělník a díval se na letadla. Najednou ho některé letadlo zahlédlo, ihned na něj zaútočilo a pustilo bombu. Bomba vybuchla v blízkosti vchodu sklepa. Do sklepa se začal valit dým a prach. Když jsme viděli, že jsme ve vážném nebezpečí a že granáty dopadají v blízkosti sklepa, po částečném zpomalení palby jsme se rozhodli opustit sklep Noskových a hledat lepší úkryt. Mysleli jsme si, že lepší úkryt bude ve zdech starého mlýna, kde jsou silné zdi, které granát neprorazí. Na přesun ze sklepa do mlýna nelze rovněž zapomenout. U mlýna a v celém Lanžhotě byla palba všech zbraní, zvláště kulometů, automatů a pušek. V této palbě jsme přecházeli. Jako patnáctiletý chlapec jsem měl děsný strach a očekával jsem jenom, kdy nás zasáhne nějaká kulka. Přešli jsme však dobře a schovali jsme se v malých místnostech (šalandách ve starém mlýně). Vzali jsme s sebou peřiny, sedli jsme si u zdi. Přikryli jsme se peřinami. Ovšem v místnostech starého mlýna byli němečtí vojáci, kteří stříleli z oken mlýna na ruská vojska, postupující od lesa kolem silnice a hrázky podél Kyjovky. Slyšeli jsme všechno, neboť místnosti mlýna byly bez oken. Byla to strašná palba pušek, kulometů, samopalů a děl. Vzpomínám si, jak vybuchl granát v blízkosti mlýna a zřejmě zasáhl některého německého vojáka a asi ho bolestivě zranil, neboť volal: „Mein Gott, meine Mutti.“ Opakoval několikrát tato slova, až zmlkl.

Byli jsme ze vši hrůzy strašně vyděšení, a proto šel otec k Dánům zeptat se, jestli by nás nevzali do sklepa, který byl velmi dobrý, podzemní a klenutý. Sklep byl plný, ale přesto nás Dánovi do sklepa přijali. Vzpomínám si, jak jsme přecházeli, na německé

vojáky SS (byli mezi nimi i Slováci, protože na nás volali, abychom se nebáli). Dále si vzpomínám, jak z vedlejší místnosti střílel německý voják ze samopalu a ostřeloval břeh Kyjovky, kterým postupovali ruští vojáci. Jakmile zasáhl některého ruského vojáka, s uspokojením vždy zavolal: „Und wieder ein Ivan“ – zase jeden Ivan.

Po přechodu do sklepa k Dánům jsme si poněkud oddechli. Sklep byl pod zemí a bylo slyšet jen málo výbuchy a palbu. Bylo nás zde asi padesát a seděli jsme natěsnání na lavicích. Takto jsme žili a spali tři dny a tři noci, neboť se Němci bránili zuby nehty. Jeden den, asi 9. dubna, šel se otec odvážně podívat ven ze sklepa na kopeček, co se děje u našeho. Přišel však zdrcen a se slzami v očích – náš dům vyhořel a stejně tak ostatní domy na kopečku. Mezitím vycházeli někteří odvážlivci ze sklepa, aby se podívali, jak pokračuje boj. Avšak až teprve 11. dubna 1945 v jedenáct hodin dopoledne jsme spatřili prvního ruského vojáka, který k nám přišel do sklepa. Byl to nějaký důstojník. Osmahnutý, středních let – poprvé v životě jsem spatřil ruského vojáka, obdivoval jsem jeho uniformu. Byl veselý, choval se přátelsky a za chvíli jsme zpívali. Nejdříve jsme zpívali naši hymnu a pak zpíval on za našeho pobrukování „Volga, Volga, mať rodnája“. Konečně byl konec fronty!

Potom však přišel náhle rozkaz – všichni ven ze sklepa. Když jsme vyšli ze sklepa, byli jsme všichni malátní a jako polámaní. Ve sklepě totiž byl strašný vzduch, a tak nebylo divu, že jsme byli strašně zesláblí. Vyšli jsme ven, v tom vidím, jak někteří ruští vojáci prohlížejí občanky a kenkarty, jakmile viděli hákový kříž, ihned příslušné lidi stavěli stranou a přitom mávali s pistolí

v ruce. Nějakým způsobem jsem se dostal i já do té řady odsouzených a přitom strašně nervovým vypětí byla ve mně skutečně malá dušička a očekával jsem, že nás tito ruští vojáci zastřelí. Bohudíky se tak nestalo, neboť otec ihned šel za ruskými důstojníky a ti rozzuřené vojáky odehnali a zjednali pořádek. Ve sklepě zatím někdo udělal nepořádek, všechno bylo rozházeno a lepší věci pokradeny. Rovněž jakmile

uviděli vojáci na rukách hodinky, ihned je lidem odebírali s žádostí: „Davaj časy.“

Po tomto překvapujícím setkání s ruskými vojáky jsme se odebrali opět do komnat starého mlýna, kde nás bylo „ubytováno“ několik rodin. Zde jsme i spali a byli jsme zde až do 15. dubna, kdy jsme šli k Noskům, kteří nevyhořeli. Na ulici byl strašný pohled – ulice plná sena a slámy, vyhořelé domy a smrad z doutnajících sutin.

Lanžhot, 11. duben roku 1945

Květuše Teturová

*Oblohu letadla křížují a jejich motory burácí,
v ulicích tanky, mrtví civilisté i vojáci.
Že opět se nebe vyjasní, lidé naději neztrácí.*

*Přes břehy přetéká voda, je v polích, na lukách i v lese.
Také zem se od bojů třese.*

*Domy spaluje žár, ze záclon v oknech visí jen cár.
Tatínek bezpečí pro rodinu hledá, všude kolem míří děla.
Střepina z granátu na dlouhých dvacet let do jeho hlavy zaletěla.
Studený sklep v obložení ledu poskytl úkryt.*

Kdo spatří zítřejší ranní úsvit?

*V tom sklepě maminka mého bratříčka Václava porodila, v náručí zahřívala.
Beznaděj v očích, ale v nitru duše utkvělou myšlenku,
tu hrůzu přežít i pro dceru Růženku.*

*Maminka v horečce ze tmy ke světlu kráčí, husté řasy slzy smáčí.
Tím světlem z bezmoci je od dobrých lidí podaná ruka první pomoci.
Utichly boje a ptáci letí opět k oblakům.
Rodino má i děti moje, život nám zůstal k návratům...*

Následky války provázely maminku těžkou nemocí dalších 28 let, kdy její srdce navždy utichlo 19. května 1973. Bratr Václav ve svých 40 letech zemřel tragicky ve Slezské Ostravě pod koly auta bezohledného řidiče. Tatínek byl 20 let po válce v dalším ohrožení života. Střepinu mu vyoperovali specialisté v Brně. Zemřel 4. ledna 1996.

Růžena Mikuličová a syn Václav

„Spasíba“

Vlasta Ciprysová

Od konce 2. světové války uplyne sedmdesát let. Ubývá pamětníků, ale na 11. duben bychom neměli zapomenout. Život je nejdražší dar a ten nám zachránili rudoarmějci. Kolem tří tisíc životů obětovali za naši svobodu. Se smutkem vzpomínáme i na naše spoluobčany, kteří už se svobody nedočkali. Z úcty k padlým nechali Lanžhotčané postavit sochu a je ctí, že vedení města nikdy nezapomene tuto památku uctít květinami.

Přešlo již hodně let, války mají různé podoby, a proto se nemůžeme na rok 1945 dívat dnešními očima. Vzpomínám, jak jsme 11. dubna v pět hodin odpoledne vyšli ze sklepa a vítali se s prvními rudoarmějci. Mladí, unavení, v tenkých mokřích rubáškách, s kožesinovou čepicí, na které byla rudá hvězdička. Maminky nám daly misky s „oharkama“

ulice Masarykova

a hrneček s vodou. Tehdy jsem poprvé slyšela slůvko „spasíba“ – děkuji. Když jsme po několika dnech vyšli na ulici, viděli jsme stovky vojáků a tanky táhnout na Břeclav. Od té doby jsem nikdy tolik vojáků neviděla. Nepřestanu být vděčná rodině Petrlové (Jóžům), která nám v těch těžkých dnech poskytla úkryt.

Vzpomínejme s úctou na padlé a hlavně ať už nikdy takovou hrůzu nemusíme prožít. Budme hrdí na náš Lanžhot, který vstal z popela, a mějme ho rádi. Važme si svobody a života!

Průběh fronty u nás

Jan Třetina

Ze Slovenska bylo slyšet dunění střelby, občané byli přinuceni kopat zákopy s kulometnými hnízdy a to všechno bylo předzvěstí blížící se fronty. Ze zákopů jsme měli potěšení jen my kluci, protože jsme zákopy na Podsedkách využívali pro naše klukovské hry.

Němci se v té době už pokusili vyhodit most přes trať, ale slabou nebo špatně umístěnou náloží se pokus nezdařil. Proto přišel jeden německý voják k nám a chtěl, abych vzal trakař a jel s ním pro další nálož, kterou měli uloženou ve stodole u Zonygu

nebo Šestáků (Schořů), na což si přesně nevzpomínám. Viděl jsem, jak před Německových obchodem se ze silných klád stavěla protitanková zábrana. Most nakonec zničil tank, který se propadl na jeho konci na svah směrem ke Kosticím.

V noci ze středy na čtvrtek jsme spali naposled v postelích v ložnici. Sledovali jsme již záblesky střelby nad lesem. Ve čtvrtek, když se střelba přiblížila, jsme se uchýlili s prarodiči, rodiči a strýcem Emilem do sklepa. Do našeho sklepa se také přestěhoval německý štáb s majorem Rusamem, který řídil přilehlý úsek fronty. K němu se

sbíhaly zprávy německých spojek s hlášením o pohybu na ruské straně a major telefonicky dával pokyny na další úseky. Při stálém ohlašování svého jména do polního telefonu bratr Jaroslav vždy brebentil po něm „majol luzan“. I při velmi vážné situaci se major často usmál. Strýc Emil mluvící německy nám překládal hlášení německých spojek, a tak jsme měli i my o situaci a pohybu Rusů určitý přehled.

Na německých vojácích jsme viděli pocitu strachu při střelbě z katuš. Říkali jim Stalinyovy varhany. Jednou se bratr Jaroslav chtěl napít a matka mu odešla pro štávu do letní kuchyně. Ihned se vrátila, protože v té chvíli prováděla ruská stíhačka nálet na vlak nebo nádraží. Při vrácení se na schodech střetla s německým důstojníkem, který vycházel pozorovat nálet letadla dalekohledem. Za chvíli nás ohlušil silný výbuch a sklep se zaplnil dýmem a prachem. Z pudu se bezáchovy a strachu před zasypáním jsme s otcem chtěli vyběhnout ven, ale Němci nás zadrželi. Po chvíli klidu vyšel ze sklepa jeden z Němců a vrátil se se slovy: „Herr Oberleutnant ist tot.“ Před večerem při částečném utišení střelby jsme se rozhodli přemístit do velkého vinného sklepa u Bačů. Když jsme opouštěli sklep, viděli jsme u vchodu mrtvého důstojníka.

Nejdříve jsme vyběhli do vinohradu, a pak krytí vinohradem a hřbitovní zídou jsme utíkali tehdejší Pěšinkou. U Holásků byl schován před nálety německý tank a jeden voják ještě na stařenku volal: „Langsam, Mutter, langsam.“ Bratra asi nesl strýc Emil a otec pomáhal matce s něčím nejnutenějším. V zahradě Kocandových

jsme však viděli, že u Bačů, poblíž sklepa, hoří stodola. Při rozmyšlení, kam se schovat, nás zahlédl pan Konečný (otec paní Skryjové) a pozval nás do sklepa k nim. Byli zde již také sousedé od Urbánků.

11. dubna odpoledne nás zarazilo náhle ticho. Do sklepa nahlédl první ruský voják a po zjištění, že se v domě neukrývají Němci, pokračoval dál. Horší bylo, až přišli další vojáci, které jsme nejdříve vítali, ale tím větší bylo naše rozčarování. Vojáci přejeli některé z nás po rukou a ihned je zbavili hodinek. Navštívili nás i poblíž ubytovaní důstojníci a chtěli, abychom je uvědomili o případném špatném chování vojáků. Tomu však vojáci zabránili, když si přišli pro ženy a při protestech měli muži hned na prsou pistole. To pro nás byla nejhroznější noc z celé války.

Po opuštění sklepa jsme museli zůstat u strýce a tety Uhrových na Kradlově. Matku a paní Skryjovou odvedl jeden muž na nějaký den do Brodského, kde byla již poměrně klidná situace. Mimo jedenácti členů našich rodin zde ještě krátce pobyla jedna rodina z Kostic (Zonygových?). Už si přesně nevzpomínám, jak jsme všichni spali, asi my kluci na půdě. Otec šel zkon-

ulice Kostická, Kopriva

trolovat, jak vypadá náš dům, ale raději se vrátil. Jeden voják jej zadržel a považoval za německého důstojníka. Měl totiž vysoké boty, kalhoty rajtky a zelený svetr se zapínáním na rameni, což vypadalo jako nárameníky. Asi měl voják záľusk na jeho oblečení. K propuštění otci pomohla částečná znalost ruštiny a příchod dalších lidí. Dům šli zkontrolovat strýc a stařeček a zjistili, že je zničena střecha a pobořeny zdi u ložnice, do které Rusové ustájili koně. Němci při útěku z našeho sklepa použili civilní obleky našich mužů a ponechali tam části uniformy i ně-

jaké zbraně. Můžeme se jen domýšlet, jak by naši muži dopadli, kdyby zůstali ve sklepech do dobytí domu a sklepa Rusy.

Mimo rozbitého domu bylo pryč všechno zařízení, všechny věci, dokonce vojáci našli i v truhle zakopaně dražší věci pod zbořenou kůlnou. Možná něco odcizili i lidé, kteří pracovali na opravě mostu, dům byl volně přístupný. I po skončení války nebyl konec různým tragédiím. Nejhorší způsobil kamarád Miloš Trčka při odhození granátu, kdy došlo k úmrtí a zranění poblíž jdoucích lidí.

Vzpomínky malého kluka

Antonín Uher

Poslední dny II. světové války mě, co by malému klukovi, utkvěly v paměti a nesu si je s sebou celý svůj život.

Tehdy jsme bydleli s rodiči a dalšími sourozenci v ulici Mlýnské. Když spadl na prostranství před domem granát, utekli jsme k Ciprysům. Byl jsem plný skla z rozbitých oken. Od Cipryse jsme utíkali naproti do mlýna. V této době už na prostranství leželo pět mrtvých těl – můj otec Antonín Uher, Jaroslav Trávníček, Ludvík Trubač, Josef Bystřický a pekař z Velké nad Veličkou Malešik. Rusi je zakopali do hnoje. Nenašel se nikdo, kdo by je vykopával, až hospodský Ošťádal je zabalil do deky a pohřbil do společného hrobu.

Z mlýna jsme museli utéct ke Grosovým, dále přes Vlašicových uličku k Lamberkům do sklepa. Granáty okolo nás vybuchovaly, ale my jsme na to nedbali a hledali jsme úkryt. V Lamberkových

mlýn

sklepě jsme přečkali až do příchodu Rusů, kteří nás upozornili, abychom z tohoto úkrytu odešli, neboť hrozí zboření.

Paní Ludmila Trubačová vždy vzpomínala, že když vojáci vyhodili most přes Kyjovku, našla v kapesníku zabalené věci a mezi nimi poznala nůž svého zemřelého manžela.

Po válce jsme chodili do školy, zůstalo nás pět sirotek, matka sloužila u Turečků, takže nám bylo dobré každé jídlo, které jsme od nich dostali.

Lanžhotem

Josef Tureček

Čas – dravý proud vteřin v staletích
uvnitř nás změnil se náhle,
když kolem zákopů mosazné náboje
zasvitly smrtně v písku.
Zakleti hladově do sklepů
kde nad modlicími granáty kvílel táhle
a ruce oboje nám sepal v němém stisku.
Zmatek uplakaných dětí, jejich matek
v divoké palbě se točil kolem nás.
Na vlhku tmavých stěn když spaly naše oči,
marný a bez konce zdál se nám plynout čas.
Památný sedmý den slunce šlo východem.
Chvěla se jarní zem vojsk těžkým pochodem
a slovanské tváře zaplnily ulice.
Tu a tam chmurná zlem ležela přilbice
německého vojáka,
jenž skelnou panenkou sledoval oblaka
a barvu pomněnky dubnové oblohy
rozťaté letadlem.
My jako mátohy, však s hvězdou naděje
z podzemí vyšli ven.
Tak s vodou luční dál plynul čas
k nadějným zítřkům a břehů netušených krás.
Byl slunný první máj. Osením vánek vál
a jarem voněl kraj, který mé dětství znal.
Sám rodným Lanžhotem – slováckou dědinou
šel jsem krok za krokem silnicí kamennou
vroubenou němohrou, kde není třeba slov

ulicí spálenou – kdysi náš Komárnov.
Zůstale v ohni pum komíny do modra
vypráví poutníkům o tíži vložené na bedra
udřené v továrnách, v lese či na poli.
A znova stavět, znova je obtíž.
Jak by se před světem nyní snad styděly
chalupy bez oken, odkud ven nezněl smích.
Nezřel jsem jarní den pro slzy na tvářích.
Slunce vpletlo duhy do hořkých pramenů
i dole u struhy, nad mořem kamenů;
nade vším, co zbylo z rodinného štěstí,
když se nebe slilo v ocelovém dešti.
Ve starých Souhradech a v Nové ulici
mé kroky znavené, už tmou se halící,
míjely torza, ztajená trpytem hvězd.
Zas a zas promítly mi ohňostrojevou zvěst,
ve které zanikly.
Děti už spaly – rubášky přikryly noci beze spánku,
kdy i my cítili se malí,
když černí, oněmělí z hořícího tanku
padali vojáci při divém hřmění děl
z nichž pádili poslově smrtonosných střel.
Byl večer – První máj tak Mácha kdysi psal
a jarem voněl kraj, který jsem miloval.
Hospody zpívaly ve šťastné předtuše,
že už tu nikdy nezakvílí kaťuše.
Na retu semknutém cítě vláhu slanou
Lanžhotu přál jsem budoucnost neprohranou.

Co zůstalo v paměti

Marie Uhrová, Lesíčková

Na jaře 1945 mně bylo sedm let, bratrovi Jendovi bylo deset let. Když se blížila fronta k Lanžhotu, snažili se lidé ukrýt cenné věci, např. je zakopali v truhle pod stoh cihel.

Jednu noc jsme strávili ukrytí ve sklepe u Kyclů, ale ráno nás Němci vyhnali. Otec šel domů ještě uvařit kávu. Nevěděli jsme, na jak dlouho odcházíme, nic jsme si s sebou nevzali, jen oblečení. Museli jsme do lesa, schovali jsme se až hluboko v pralese. Bylo nás tam hodně. Chlapi s sebou měli kola, sedláci koně. Postavili přístřešky v březích a mezi stromy. Otec si při tom poranil ruku, zadřel si velkou trísku, ošetřil mu ji Olin Kycl. Spali jsme v bahně, pamatuji si, jak se v noci stařenka nad námi nad dětmi modlila růženec. Když nám došlo jídlo, chlapi objevili v lese malé brambory – krmení pro zvěř. Vzali aktovky a přinesli nám je.

Z lesa nás vyhnali, když byli v Lanžhotě už Rusi. Ciprysovi (Vendelíni) posadili nás děti na vozy a po silnici jsme jeli do Kútů. Koně se po břicho brodili ve vodě. Cestou jsme potkávali Rusy, na otce jeden křičel: „Germána, Germána!“ Chtěl ho zastřelit, protože si myslel, že se zranil v boji.

Do Kútů jsme přišli asi v jedenáct hodin v noci. Nevím kolik nás bylo celkem, ale sedm-

náct nás přijali Foltýnovi. V Kútách byli Rusi, chodili i k Foltýnovým, koně jsme jim nemuseli odevzdat díky panu Švirgovi, který uměl rusky. Do Lanžhota jsme se vrátili po jedenácti dnech. Šli jsme pěšky, jen děti a staří lidé se vezli na vozech. Na svazích podél cesty leželi mrtví koně. Byla to hrozná podívaná

Náš dům zasáhla bomba. Museli jsme znovu postavit přední a jednu boční stěnu domu, vyměnit okna. Všechno bylo rozkradené, rozházené. Zůstaly nám dvě postele v kuchyni. Na náměstí kopali najatí kluci hroby a pohřbívali mrtvé vojáky. Celé náměstí bylo rozkopané. Později byly jejich ostatky vyzvednuty a odvezeny do Hodonína a Hustopečí.

Těžko zapomenout

Růžena Švirgová, Pastvisko II.

V době osvobození mi bylo 14 let. Když byla slyšet blízko střelba, vyběhli jsme se do Kúta podívat, co se děje. Chlapi říkali, že v Zisterdorfu hoří nafta. Němci začali obcházet domy a varovat nás, abychom schovali cenné věci, a jak se začne střílet, měli jsme odejít a schovat se do sklepa.

Vzali jsme si nejnnutnější věci, já jsem nesla vlnáky, tatíček vzal sádlo s oškarkama. My jsme byli spolu s Ryčovskými schovaní ve sklepe u Pavlíků na Pastvisku. Byli jsme tam dva dny a dvě noci. Potom tady začali hořet první domy – Ciprysových a Otíkových v Nové ulici.

škola

Museli jsme si zacpat uši. Když byl Lanžhot osvobozený, šli jsme zpátky, cestu si už nepamatují. Ale od prvního mostu po levé straně leželi mrtví vojáci, jedno tělo přes druhé. Tatíček mi zakrývali oči, abych tu hrůzu neviděla.

Náš dům nevyhořel, ani nebyl rozbořený, ale nic v něm nebylo. Na

Strýček Říha rozhodl, že půjdeme do lesa. Šli jsme na Jasenovou, u Šulákových vrat nad námi začala létat letadla, sundali jsme šátky a mávali, aby po nás nezačali střílet. V lese byli Němci i Rusi, ale nebojovali proti sobě, ani k nám se nechovali špatně. Jeden Němec, kterého jsme potkali, nechtěl dál bojovat. Chlapi mu dali modřáky, pušku rozbili, rozsekali sekerkou a zakopali v lese. Šli jsme dál do pralesa, tam jsme se utábořili, já jsem spala mezi dvěma spadlými stromy, přikrytými větvemi. V noci se střelba hodně ozývala, všichni se modlili. Byli jsme tam asi tři nebo čtyři dny. Už jsme neměli, co jíst, ale chlapi našli v lese brambory – krmivo pro zvěř. Opekli jsme je a jedli i se slupkami, aby se nerozpadly.

Potom pro nás přišli Rusi, pořád se ozývala ohlušující střelba. Brodské bylo už osvobozené, a tak nás odvedli tam. Cesta byla rozbitá, blátivá, položili na ni desky. Šli jsme přes chatrný mostek. Viděla jsem, jak zábradlí povolilo, a mladá žena s dítětem v peřince spadla do vody. Hned pro ně skočili dva ruští vojáci.

V Brodském si nás rozebrali do rodin, my jsme asi týden bydleli u Valůšků. Jednou přišli Rusi, říkali, že osvobozují Lanžhot, ať posloucháme, jak střílejí z kaňušů.

proti masny v Koutě stála stodola, kde Rusi měli kuchyň. Vojáci tam chodili na oběd. Nám dětem rozdávali chleba, který tam pekli, také tam vařili maso a nám nalévali polévku.

U Vališů bydleli ruští důstojníci. Jednou tam přišel voják z Koněvovy armády a ptal se po rodině Šestákových, protože jeho dědeček pochází z Lanžhota. Rodinu jsem měla i na druhé straně. Do Volkesdorfu u Vídně se provdala moje tetička, měla syna, lékaře, který létal s letadlem Červeného kříže. Byl rád, že nemusí zabíjet, že může pomáhat. Ještě měla malou dcerku. Její manžel nechtěl bojovat v Hitlerově armádě, zabil dcerku i sebe. Syn později dostal stíhací letadlo a snad schválně havaroval a zahynul. Pohřbený je na francouzsko – německých hranicích.

Když Rusi odcházeli, loučili se s námi, podávali nám ruku. Jeden si utrl z naší zahrádky červené kvítko, dal si ho do blůzy a řekl mi, že se pro mne vrátí. Mému strýčkovi daroval ruský voják plechovou krabičku s ruskými penězi. Na krabičce je vyrytý text: *Pravčenko iz fronta 22. 2. 45.*

Co se dělo, to nese válka. Nechtěla bych ji znovu prožít, nemůžu se na to dívat ani v televizi.

Boje o Lanžhot v číslech

Z knihy Lanžhot

Boje začaly 5. dubna v 9 hodin a trvaly do 11. dubna do 20 hodin.

Shořelo nebo bylo zbořeno 229 domů a mnoho stodol a stájí.

Těžce poškozeno bylo 483 domů.

Místních obyvatel

56	zabito
55	těžce zraněno
203	lehce zraněno
16	se nevrátilo z koncentračních táborů a věznic
4	děti se narodily během bojů

Padlo

německých vojáků okolo 3 000

ruských vojáků okolo 1 500 - 3 000 – přesnější počet není možné zjistit, protože byli pochovávaní přímo na místě, kde padli (v lesích, na loukách, kdekoli mezi Lanžhotem a Moravou) na jaře 1946 bylo exhumováno z hromadných hrobů v Lanžhotě 238 ruských vojáků a převezeno do Hodonína.

Velké ztráty byly i na domácím zvířectvu

Zvíře	před a po bojích
koní	170 0
krav	640 117
telat	140 42
prasat	1 150 60
slepíc	1 230 30

Přeživší zvířectvo bylo většinou zrekvírováno (zabráno) vojskem.

A několik čísel pro srovnání:

Počet obyvatel

Během okupace	5 000
v r. 1945	4 900
v r. 1950	3 643
v r. 1961	3 964
v r. 1970	3 917
v r. 1980	3 922
v r. 1991	3 726
v r. 2015	3 690

Domů

v r. 1945	924
v r. 1948	881 (830 obydlených)
v r. 1970	979
v r. 1980	1 080 (1 022 obydlených)
v r. 1991	1 178 (1 050 obydlených)
v r. 2015	1 372

Bodovalí „přespolní“

Jaroslav Třetina

Základní organizace Českého zahrádkářského svazu ve spolupráci s Městem Lanžhot uspořádala v sobotu 14. března v Podlužanu tradiční výstavu vín. Kromě místních vinařů se zúčastnili též vinaři z dvaceti obcí tří moravských podoblastí, Slovenska a Rakouska. Celkem bylo vystaveno 428 vzorků, z toho bylo 275 vín bílých, 115 červených a 38 vín růžových.

Tento počet vzorků přinesl první uspokojení pořadatelům, protože byly obavy o zájem vinařů vzhledem k mimořádně obtížným podmínkám v uplynulém roce. Možná i proto bylo vystaveno větší množství starších vín než obvykle.

Hned další spokojenost následovala v neděli 8. března při odborné degustaci, protože se sešlo dost degustátorů, takže všechny komise pracovaly ve čtyřčlenném obsazení. Degustátoři po zhodnocení vzorků předložili k závěrečnému ohodnocení šestnáct nejlepších vín, ze kterých subkomise vyhodnotila šampiony.

Nejlepší z bílých vín byl určen Muškát moravský Víta Bílka z Dolních Bojanovic. Za červené víno si odnesl vavřín Ing. Radek Sotolář z Kostic za Cabernet Sauvignon. Cenu senátora Ing. Jana Hajdy za nejlepší kolekci získalo vinařství Na Špičáku z Vel-

foto M. Srohlcová

kých Bílovic. Za růžové víno si odneslo cenu Vinařství Čech z Tvrdonic za Cabernet Sauvignon rosé.

Cenu starosty města za nejvíce bodované víno z Lanžhota si odnesl Jiří Prajka za Ryzlink vlašský.

Poslední radost pořadatelům přinesla následující veřejná degustace velkým počtem zejména cizích návštěvníků. Mezi návštěvníky se prezentovali milovníci vína např. z Bohumína, Olomouce, Jeseníku, Dobříše, Brna, Bratislavy a další.

Je to důkaz, že milovníků vína stále přibývá, což dává naději i do budoucna. Ta naděje je podpořena též faktem, že do pořadatelského výboru a při práci s organizací výstavy se zapojilo mnoho mladých chlapců a děvčat, kterým bych chtěl za naši organizaci zvlášť poděkovat.

V Lanžhotě „vyrostlo“ broukoviště

Filip Šálek, předseda o. s. Lužánek

Broukoviště (nazývané také logger) je uměle vytvořený soubor kmenů, částí kmenů nebo silnějších větví, který vytváří životní prostor pro organismy vázané na odumírající nebo

odumřelé dřevo. Poskytuje tak náhradní životní prostor nejen broukům, ale též drobným obratlovcům - jako jsou např. ještěrky či ptáci, nebo houbám. Zároveň tak může sloužit jako ekovychovný a architektonický prvek.

Do broukoviště jsou obvykle ukládány zbytky stromů, které musely být z hlediska bezpečnosti pokáceny nebo seřezány.

V našem případě se jedná o dřevo z topolu černého varieta *Italica*, které bylo nutné podél silnice směrem na Slovensko, z důvodu zajištění bezpečnosti, seřezat o 1/3 své výšky. Topoly jsou totiž krátkověkou dřevinou a v posledních letech docházelo k postupnému odumírání, které se projevovalo odlamováním větví až celých korun. Vzhledem k tomu, že se topoly nachází podél hlavní silnice, tak z hlediska bezpečnosti byly v takovém stavu nebezpečné. V úvahu jejich ošetření formou ořezu a omezení tak odlamování a pádu větví či celých stromů. V tomto případě bylo rozhodnuto, a to i díky financím získaným z dotací, že se topoly ošetří ořezem a zajistí se tak jejich bezpečnost a zároveň se tím prodlouží jejich životnost o minimálně deset let. Stromy tak na lokalitě mohou dále růst a plnit řadu ekologických a společenských funkcí. Z ořezaného dřeva, které také mohlo skončit jako palivo na topení, se podařilo domluvit,

že pod Lanžhotem vznikne zajímavý prvek ve formě broukoviště. V případě, že by totiž došlo ke kácení, tak vzhledem k blízkosti vedení středotlakového plynovodu by zde nebylo možné vysadit stromy nové. Za deset let až ořezané topoly bude z hlediska zdravotního stavu a bezpečnosti nutné pokácet, se dá předpokládat, že plynovod bude v rámci rekonstrukce přemístěn a za pokácené stromy se tak budou moci vysadit stromy nové.

Projekt broukoviště, který je součástí ořezání topolů, realizovala Správa a údržba silnic Jihomoravského kraje za odborné pomoci Filipa Šálka a byl dokončen 17. 12. 2014. Broukoviště v Lanžhotě bylo založeno na dvou plochách o velikosti několik desítek metrů čtverečních v lokalitě za bývalou hokejkárnou. Dřevo bylo uloženo do země na stojato takovým způsobem, aby nedošlo k vyvrácení. V lokalitě se už nachází letos postavený hmyzí domeček a broukoviště je tak jedním z dalších prvků, které jsou součástí projektu Návštěvnické centrum Lanžhot.

Upozorňujeme, že se nejedná o herní prvek a vstup na broukoviště je na vlastní nebezpečí.

Topolové broukoviště v Lanžhotě za bývalou hokejkárnou společně s hmyzím domečkem, foto F. Šálek

Ohlédnutí za „rokem Koně“

Za spolek Koňské stezky Podluží
Petra Uhrová

Co to vlastně znamená „rok Koně“? Začal dle čínského kalendáře 31. ledna 2014 a trval do 18. února 2015. Rok 2014 byl stejně jako kůň, velmi rychlý, dynamický, hodně sliboval a záleželo jen na nás samých, jak pečlivě jsme se připravili.

Našemu spolku rok 2014 také rychle utekl. Jak již bylo zmiňované v minulých vydáních, zorganizovali jsme májovou vyjíždku. Vyjeli jsme si do národního hřebčína v Topolčiankách na Den otevřených dveří. Chovají zde lipicány, huculy a Shagya arab. Připravený program ukazoval všechna plemena v akci. Avšak největší úspěch mělo vystoupení policejních koní při zásahu a ukázka vysoké školy španělské. V období prázdnin se konal Den koní. Největším lákadlem této akce byla „dáma v sedle“, která nám ukázala drezurní prvky v dobovém kostýmu. Také my, ze spolku, jsme závodili v sedlech a ve vozařství. Hubertova jízda byla ve znamení pochmurného listopadového počasí.

Závěr roku patřil svatoštěpánskému žehnání koní. Tato akce byla v pořadí osmá, velmi se na ni pokaždé těšíme, neboť vše je spojeno s posvěcením našich „miláčků“. Žehnání je náboženský obřad, kterým si slavnostně vypojujeme požehnání pro naše koně. Tedy, aby byli zdraví a vyhnuly se jim nemoci v dalším roce. A proč zrovna na svátek sv. Štěpána 26. prosince? Svatý Štěpán byl nejenom patronem jáhnů, zedníků, kameníků, ale také právě koní, kočích a pacholků – mláďenců od koní. Byl to první křesťanský mučedník. Tentokrát nám žehnal duchovní otec Juraj Rybanský ze Senice, který má ke zvířatům, zvláště ke koním, lásku od dětství. Tímto mu ještě jednou děkujeme.

A co připravujeme na tento rok? Rádi bychom vás pozvali na tradiční už zaběhlé akce, které jsou spojeny s naším spolkem. V květnu pořádáme májovou vyjíždku po okolí Lanžhota, na kterou jste srdeč-

Žehnání koní 2014, foto Ž. Prajková

ně zvání. 15. srpna nás najdete na ranči Ostředek na Dni koní, kde se vás budeme opět snažit zaujmout nevšedními scénkami. V listopadu promrzne na Hubertově jízdě a zahřejeme se honem na lišku. Rok uzavřeme opět žehnáním koní.

Velmi nás těší, že máme tolik příznivců v Lanžhotě, okolí i v sousedním zahraničí. Vaše hojná návštěvnost nás žene dopředu. Děkujeme vám za to a na viděnou u koní.

Obnova dvou tůň v Kančí oboře

Filip Šálek, předseda o. s. Lužánek

Občanské sdružení Lužánek získalo v minulém roce finanční prostředky na obnovu dvou tůň v Kančí oboře, které se podařilo realizovat letos v únoru.

Projekt byl realizován poblíž Břec-lavi v lužním lese směrem na Lednici, který je stejně jako oblast Soutoku součástí komplexu označovaného jako „Moravská Amazonie“. Oblasti, která patří k přírodovědně nejcenějším lokalitám Česka, ale i střední Evropy. Žije tady vzácný čolek dunajský, který se vyskytuje jen na jihu Moravy z celé ČR a dalších jedenáct druhů obojživelníků z celkem jedenadvaceti vyskytujících se v ČR.

Právě to byl jeden z důvodů, proč se naše občanské sdružení Lužánek se souhlasem Lesů ČR rozhodlo pustit do projektu obnovy periodických tůň, ve kterých by rádo v budoucnu pokračovalo. Tůň v lužních lesích původně vznikaly přirozeně ještě před provedením komplexních vodohospodářských úprav v 70. a 80. letech minulého století. Jenže tůň během několika desítek let zanikly nebo došlo k jejich zazemnění nárůstem vegetace a opadem listů. V současnosti tak velká část tůň není na jaře dostatečně dlouho naplněna vodou, aby zde obojživelníci mohli dokončit svůj vývoj, což má sa-

Práce na obnově jedné z periodických tůň v Kančí oboře

mozřejmě velmi negativní vliv nejen na jejich populaci. Z tohoto důvodu je nutné pro zachování rozmanitosti tůň začít s tvorbou nových a obnovou starých zazemněných tůň.

Cílem projektu bylo obnovit dvě periodické tůň, které budou přirozeně v druhé polovině roku postupně vysychat a zaplní se opět na jaře při zvýšené hladině spodní vody nebo při rozlivu vody v lužním lese. Záměrně je snaha obnovovat periodické tůň, které každoročně nebo minimálně jednou za pár let zcela vyschnou. Přirozeně se tak eliminuje výskyt ryb, které se do tůň dostanou nejčastěji při záplavách, přenosem jiker v peří ptáků nebo je tam mnohdy vysadí i lidé a které by mohly larvy, pulce či samotné dospělce obojživelníků požírat.

Více o projektu a dalších aktivitách Lužánku naleznete na www.filipsalek.cz.

Činnost spolku Soutok Lanžhot a lesní úsek Tvrdonice

Antonín Hostina

Spolek Soutok v poslední době zaměstnávají tři věci, na kterých pracujeme. Mezi ně patří nesmyslné oplocení pralesa Ranšpurk a Cahnov, pomoc při revitalizaci vod v katastru Lanžhota a neutěšený stav bývalého zařízení Hvězda. K jednotlivým aktivitám asi tolik.

Oplocenky pralesů: Od vzniku našeho spolku se snažíme o to, aby naše obora Soutok zůstala unikátem, se kterým se můžeme právem chlubit. Netajíme se tím, že jsme byli jedni z prvních, kteří zabránili pražským ekologům k vyhlášení CHKO. To, co na nás

náletových dřevin v obou chráněných územích pralesů. Dneska to nejsou pralesy, ale průtůky. S cílem tento nešvar řešit jsme 10. září 2014 jednali na Ministerstvu ŽP ČR. Tvrdíme, že účelnost plotů musí posoudit lesník. Zvěř patří do lesa a vypásání patří k přirozené tvorbě lesa. Prales vznikl i bez oplocení. Snažíme se o zrušení nesmyslných plotů tam, kde nepatří, a posílit pravomoci samosprávy měst a obcí v této oblasti.

Revitalizace vod: Dvanáct let se snažilo bývalé vedení města Lanžhot o vybudování nesmyslných hrází kolem Lanžhota. Celou dobu tvrdíme, že základem protipovodňových opatření jsou čistá koryta řek, která mají schopnost rychlého odvedení záplavových vod, a vytvoření kapacitně dostačujících vodních nádrží k zadržení a manipulaci s vodou. V měsíci únoru jsme oslovili starostu města Lanžhot a ukázali mu cestu, jakým způsobem se dostat k penězům na vyčištění tak často zmiňovaného Zavezeného járků, Caje za Vagonků, rybníka Kout a případně dalších vodních nádrží.

Pokud se nám tento záměr podaří, město Lanžhot získá od státu cca 30 miliónů bez finanční spoluúčasti města. Je důležité se naučit s vodou hospodařit a nevytvářet zbytečné mokřady pro líhně komárů pod Lanžhotem. Spodní vodu nezastaví žádná hráz. Vybudování retenčních nádrží, vyčištění koryt řek a dobré hospodaření s vodou je jediný způsob, jak zlepšit životní prostředí v okolí Lanžhota a jak čelit nečekaným záplavám.

Areál Hvězda: Pamětníci s láskou vzpomínají na kempink na staré cestě, který roky

Cahnov, foto A. Hostina

„Agentura ochrany přírody a krajiny“ (dále jen AOPK) přichystala, bylo proti zájmům občanů, lesníků a samotné zvěři. Již slovo agentura v nás budí nedůvěru. I přesto se tomuto spolku podařilo prosadit pod zámlinkou povolení navýšení počtu zvěře v oboře, nařídil vybudování železobetonových plotů kolem pralesa Cahnov a Ranšpurk. Jsme přesvědčeni, že tento způsob oplocení do obory nepatří. Navíc neprodyšným oplocením došlo k zamezení přirozené migrace zvěře v oboře, a tím se zamezilo vypásání

spravovali manželé Buzikovi. V šedesátých letech zde bylo krásné koupání a oáza pro rekreaty i pro rybáře. V roce 1973 zde stát vystavěl honosný hotel, který byl ozdobou jak architektonicky, tak vybavením. Bohužel toto je historií. Z Hvězdy se stala skládka. Značný vliv na stávající stav zříceniny a vytvoření ekologické zátěže měla „sameťová revoluce“ a s ní spojené manipulace s majetky. V roce 1991 byli v zařízení hotelu ubytováni muslimové z bývalé Jugoslávie, kteří začali dílo zkázy. Po jejich odchodu stát prodal zařízení do rukou tzv. podnikatelů, kteří v zařízení viděli pouze bezpracný zisk. Po dlouhých soudních tahanicích je zařízení opět od listopadu 2010 majetkem státu, ten zařízení nabídl bezúplatně k užívání městu Lanžhot. Tehdejší starosta dar odmítl. A tak nechtěné dítě začali rabovat nenechavci a sběrači kovů. K tomu se přidali i ti, kteří to mají daleko na sběrný dvůr, a během několika let se ze zařízení stala

černá ekologická skládka. V současné době náklady na likvidaci odpadů mnohonásobně převyšují hodnotu pozemků. 4. 2. 2015 jsme navštívili novou generální ředitelku „Úřadu pro zastupování státu ve věcech majetkových“ (UZSVM) Kateřinu Arajmu a předložili projekt, který počítá s revitalizací celého areálu a otevřením zařízení veřejnosti jak za účelem sportu, tak rekreace. Stát se nechoval k zařízení jako hospodář a dopustil stávající stav. Prodej areálu za miliónové částky je minimálně neslušný. Pokud dojde ke schválení předloženého projektu našeho spolku, budou mít občané možnost pomoci uvést areál Hvězda do stavu před touto byrokratickou katastrofou.

Do budoucna chceme pomoci s likvidací přestálých a životu nebezpečných topolů kolem Caje a na Jasenové. Podpoříme výsadbu remízku a větrolamů. Budeme oponenty v projektech výsadby tvrdých a životu nebezpečných dřevin kolem cest.

Skautská zima

Kateřina Holobrádková

Předvánoční čas jsme zakončili v pátek již tradiční vánoční besídkou, na které jsme ochutnali vánoční cukroví, rozdali si vlastnoručně vyrobené dárečky, zhlédli jsme scénky a v neposlední řadě jsme si zazpívali vánoční koledy. Naladění na Vánoce jsme se sešli na druhý den v sobotu. Jedna skupinka dětí vyrazila k lovecké chatě na Kazůbek, kde zdobila stromeček pro zvířátka nejrůznějšími pochutinami. Druhá skupina jela do Břeclavi pro betlémské světlo, které přivezli skauti vlakem. S rozžehnutými lucerničkami jsme se vydali pěšky přes Pohansko do Lanžhota.

V neděli jsme světlo přinesli na mši svatou do kostela, kde duchovní otec světlo požehnal.

Na konci prvního měsíce ledna jsme se staršími dětmi podnikli expedici do našich nejbližších hor - Bílých Karpat. Tři dny jsme brázdili běžkařskou stopu v nádherně zasněžených lesích, přespávali a vařili v maličké chatičce se základním vybavením pro přežití. Pro pitnou vodu jsme

museli běžkovat ke studánce vzdálené dva kilometry.

O jarních prázdninách jsme se vydali prozkoumávat kopečkovitý kraj okolo Velkých Pavlovic do oblasti zvané Modré

hory. Navštívili jsme dvě rozhledny, Svobodnou spolkovou republiku Kraví hora a zasněženou sjezdovku v Němčičkách, na které jsme se učili jízdu na polo vyfouknuté duši z kola od traktoru.

Zdobení stromčku pro zvířátka, foto P. Moravec

Kuželky na Podluží

Eliška Petřlová

Dne 17. února 2015 proběhl 15. ročník finále v kuželnách obcí Regionu Podluží „O holbu starosty města Lanžhot“. Finálovému zápasu jako každoročně předchází dvoudenní soutěžní klání, kterého se účastní družstva obcí Regionu Podluží, složená ze zastupitelů obcí a zaměstnanců jednotlivých obecních úřadů. Za každou obec hraje jedno družstvo o čtyřech hráčích. Do finále se probojovaly obce Lanžhot, Prušánky, Moravská Nová Ves, Starý Poddvorov, Tvrdonice a Dolní Bojanovice.

foto M. Poláchová

SEMIFINÁLOVÉ VÝSLEDKY:

Úterý 10. 2. - Tvrdonice (305); Lanžhot (354); Dolní Bojanovice (267); Lužice (233); M. N. Ves (318); St. Poddvorov (280); Mikulčice (247); Prušánky (392)

Středa 11. 2. - Josefov (261); N. Poddvorov + Hrušky (nedostavili se); Týnec (271); Ladná (248); M. Žižkov (249); Kostice (242)

VÝSLEDKY FINÁLOVÉHO TURNAJE:

1. místo: Obec Prušánky (353 kolků)

2. místo: Město Lanžhot (330 kolků)

3. místo: Obec Starý Poddvorov (316 kolků)

4. místo: Obec Dolní Bojanovice (297 kolků)

5. místo: Obec Moravská Nová Ves (275 kolků)

6. místo: Obec Tvrdonice (261 kolků)

Nejlepším hráčem se stal Libor Jablonický z Lanžhota (103 kolků).

Nejlepší je Hospoda

Radek Janík

V lanžhotské kuželně u Bartošů byl ukončen pátý ročník Uliční ligy v kuželnách. Soutěže se zúčastnilo dvanáct družstev. Základní část proběhla systémem každý s každým a výsledkem byly tři skupiny po čtyřech družstvech, které si to v závěru rozdaly v play off. V základní části se nejvíce dařilo družstvu Hodinářů, kteří suverénně ovládli čelo tabulky a bez prohry šli do závěrečných bojů z prvního místa. Ve finálové části se jim až tak nedařilo a skončili na bronzové příčce. Před nimi se umístili druzí Celníci a na první příčku vystoupalo družstvo Hospoda U Bartošů, které obhájilo putovní pohár z loňského roku. Nejlepším hráčem byl vyhlášen člen vítězného týmu Fr. Létal s průměrem 233 sražených kol-

vítězné družstvo, foto R. Janík

ků na zápas. Mezi ženami se nejvíce dařilo R. Skryjové (179). Letošního ročníku se zúčastnilo 76 hráčů, z toho sedm žen.

Poděkování patří majitelům kuželny manželům Osičkovým za příznivé podmínky k realizaci této soutěže.

Rozjetá sezóna

Michal Bernát a Marek Uhlíř

Florbalový oddíl pokračuje ve skvěle rozjeté sezóně, která se přehoupala do své druhé poloviny. Mužstvo dospělých A navázalo na výborný vstup do soutěže a z posledních dvanácti zápasů se podařilo získat 11 výher a 1 remízu. Tyto výsledky v tabulce znamenají první místo před druhými Ivanovicemi na Hané, na které máme 2 body náskok. V domácí hale ve Valticích se 21. března utkáme v přímém souboji s Ivanovicemi o postup do vyšší soutěže.

Tabulka Jihomoravské ligy mužů - A

	Družstvo	Z	V	R	P	B	BV	BO
1.	TJ Sokol Lanžhot	16	14	1	1	43	115	38
2.	FBC Ivanovice na Hané	16	13	2	1	41	100	58
3.	TJ Čechie Zastávka	16	10	1	5	31	109	89
4.	SFK Slovácko-FATR Dubňany	16	10	0	6	30	100	85

B mužstvu po slibně rozjetém začátku postupová příčka uniká a propadlo se na třetí místo za Panthers Ratiškovice a X-Team Bzenec. Ovšem poslední týdný ukázaly návrat formy a z posledních čtyř zápasů si lanžhotská rezerva odvezla 3 výhry a 1 remízu. K týmu se po letech vrátili dva bývalí hráči: Tomáš Čejka a Robert Machovský.

Družstvo dorostu v listopadu a prosinci odehrálo dobrá utkání, kde z pěti zápasů vybojovalo 4 výhry. Bohužel z posledních čtyř klání si odneslo pouze jednu výhru a tři těsné prohry o jednu branku, což svědčí o vyrovnanosti soutěže. Výborně si vedou mladí sokoli v kanadském bodování, kde máme zastoupení hned tří hráčů z pěti nejlepších v soutěži.

foto M. Bernát

Kanadské bodování Jihomoravské ligy dorostu

	Příjmení	Jméno	Družstvo	Body (G+A)
1.	Žilka	Daniel	FBK Atlas Blansko	47 (33+14)
2.	Trlica	Jan	TJ Sokol Lanžhot	41 (24+17)
3.	Hladík	Dominik	TJ Sokol Lanžhot	37 (16+21)
4.	Fedra	Jakub	FBK Atlas Blansko	36 (25+11)
5.	Dlouhý	Martin	TJ Sokol Lanžhot	36 (19+17)

Elérové pokračují ve své první soutěžní sezóně. Těší nás široká členská základna, která se ustálila na počtu 25 hráčů.

V lednu jsme mimo soutěžní utkání také pokračovali v tradici Vánočního florbalového turnaje pro naše kamarády, členy rodin a fanoušky, kterého se zúčastnilo na pět desítek hráčů. Dne 18. ledna si přišlo 45 hráčů z Lanžhota a širokého okolí zahrát badminton. Jednalo se již o 6. ročník turnaje pro neregistrované hráče.

Výborně nás také reprezentovala 21. února pětice hráčů, která se zúčastnila zimního turnaje ve Strážnici. Turnaj se podařilo vyhrát, když ve finále Lanžhotští porazili pořadající tým z Bzenec poměrem 4:2.

foto M. Bernát

Elektronovela zákona o odpadech ulehčí život spotřebitelům

Takzvaná elektronovela zákona o odpadech, která zavádí v České republice do praxe nové požadavky evropské směrnice, začala platit od 1. října 2014. Některá její ustanovení nabyla účinnosti ihned,

jiná během roku 2015. Poslední změny vstoupí v platnost až v roce 2018.

Novela vychází ze Směrnice 2012/19/EU o odpadních elektrických a elektronických zařízeních, která mimo jiné na-

řizuje členským státům, aby - na základě uplatnění zásady rozšířené odpovědnosti výrobce - dosáhly stanovené minimální úrovně sběru vypočítané z průměrného množství elektrozařízení uvedených na trh za předcházející tři roky. V roce 2016 to má být 40 %, v roce 2021 už 65 %.

Pro splnění tohoto cíle plánuje Ministerstvo životního prostředí, prostřednictvím návrhu Plánu odpadového hospodářství ČR pro roky 2015-2024, meziročně navyšovat zpětný odběr a oddělený sběr o 5 %. Stávající úroveň sběru se pohybuje na úrovni 30 %.

NOVÉ POVINNOSTI

V novele je s platností od 1. 10. 2014 uzákoněna například povinnost prodejců elektra s prodejní plochou větší než 400 m² zdarma odebírat a předávat k recyklaci všechny malé spotřebiče bez nutnosti zakoupit nové zboží.

Nikdo jiný než zpracovatel, prodejce nebo provozovatel sběrného dvora či jiného místa zpětného odběru, už také nesmí přijímat elektrozařízení a elektroodpady. Výkupny kovů, ale i sběrné dvory, pokud nemají smlouvu s výrobcem nebo s provozovatelem kolektivního systému, tedy musejí tyto věci odmítnout.

S tím souvisí také ta část novely, podle které vyjma zpracovatele nesmí nikdo elektrozařízení nebo elektroodpad jakkoliv upravit, využívat nebo odstraňovat.

I při prodeji elektra přes internet je nyní povinné informovat o způsobu zajištění

jeho zpětného odběru, sběrná místa musejí být povinně zřízena ve všech obcích a městských částech s více než 2 000 obyvateli.

Další ustanovení elektronovely se týkají nových povinností výrobců a jimi zřízených kolektivních systémů. Od 1. ledna 2015 musejí například vést evidenci toku zpětně odebraných spotřebičů z míst zpětného odběru až po zpracovatele.

S platností od 1. června roku 2015 má také vzniknout jednotný registr míst zpětného odběru za účelem sdílení informací pro spotřebitele o možnosti odevzdat elektrozařízení. Údaje do něj budou poskytovat prostřednictvím dálkového přístupu všichni výrobci a provozovatelé míst zpětného odběru. Tento registr tak bude jediným a jednotným zdrojem pro občany, pokud budou hledat, kde mají odevzdat své spotřebiče a nemusejí informace vyhledávat na webových stránkách jednotlivých systémů (www.mzp.cz).

Novela mění také rozdělení jednotlivých druhů spotřebičů do skupin. Ze stávajících deseti se stane pouze šest. Změna ale vstoupí v platnost až k 15. 8. 2018 a bude mít dopady především na výrobce a zpracovatele.

PRAVIDLA

ZACHÁZENÍ S VYSLOUŽILÝMI ELEKTROSPOTŘEBIČI

Vysloužilý nemoderní spotřebič můžete zdarma odevzdat prodejci.

Kde je nejbližší sběrný dvůr, zjistíte na obecním úřadě nebo na webu: www.elektrowin.cz. Na obecním úřadě můžete zjistit i termín mobilního svozu.

Starý spotřebič můžete odevzdat zdarma do sběrného dvora.

Za odložení spotřebiče do kontejneru či na černou skládku můžete dostat pokutu až do výše 20 000 Kč.

Nepouštějte se do demontáže spotřebiče, může obsahovat látky poškozující zdraví.

GRATULUJEME!

Pokud dodržujete tyto zásady, nemůžete se nikdy dopustit ekologického zločinu!

www.elektrowin.cz

životní prostředí – náš společný zájem

Omluva redakce a vysvětlení

V minulém čísle zpravodaje jsme uvedli chybnou informaci. U fotografie Masarykovy základní školy na straně 47 je uveden popis: „V době války byl nápis předělán na: Občané svým dětem...“. Chyba se týká časového údaje. Přesný datum se nám zatím nepodařilo zjistit. Bylo to někdy po srpnu 1948. Na tuto chybu nás upozornil pan Uher-Jožulka a přidal následující vysvětlení:

Nevím, kdy poprvé (v letech 1950 a 1951 jsem byl mimo Lanžhot) proletěla, někdy v čase po srpnu 1948, Lanžhotem od ucha k uchu zlostně vyšeptávaná zpráva, že na měšťance je místo slova LANŽHOT, slovo OBCANĚ. Nikdo z vedení místního národního výboru vysvětlení nepodal. MNV mlčel. Lidé se dohadovali z jakého důvodu, z jaké příčiny k této výměně došlo. Nakonec, jak už to skoro vždycky s pravdou bývá, vyplavala na povrch vody, ji utajující. Za všechno mohla StB (Státní tajná bezpečnost, kontrétně hraniční kontrarozvědka) a ty desítky a stovky občanů z Čech a Moravy, kteří za pomoci několika lanžhotských převaděčů lesem přes Dyji do Rakouska

(okupačního pásma Rudé armády) volily ilegální přechody-útek. Vnitrozemské spojky přiváděly tyto útekáře do Lanžhota nebo do polí k němu auty starou silnicí, jiní šli pěšky z Břeclavi, často se orientují podle mapy.

Nějaký „geniální mozek“ ve službách StB vymyslel, jak jim a všem ostatním tuto orientaci, která by jim útek do Rakouska usnadnila, ztížit, nebo znemožnit. A to tím, že v obci LANŽHOT nesmí být nikde k vidění název LANŽHOT. Aby se útekář nezaradoval, že je už blízko k hranici. Bohužel, možná tím jedním a jediným viditelným slovem LANŽHOT, byl ten v textu na štítě měšťanky. Musel tedy urychleně zmizet, a aby po něm nezůstalo prázdné místo, tak se tam umně souplou reliéfní slovo OBCANĚ! Jenže komičnost do této supertajné akce StB vnesla skutečnost, že rozměrným typem písma slovo LANŽHOT zůstalo na lanžhotském nádraží! Asi tudy útekáři cestu do Rakouska neplánovali! Nejezdili prostě do Lanžhota vlakem. Lze tomu uvěřit? K smíchu.

Doslovný přepis výňatku z příspěvku pana Uhra.

Zpravodaj Městského úřadu Lanžhot vychází čtvrtletně v nákladu 900 ks vydává Město Lanžhot, adresa redakce Náměstí 177, 691 51 Lanžhot e-mail: redakce@lanzhot.cz, tel: 519 336 107, místo vydání Lanžhot odpovědná redaktorka Martina Srholcová, telefon 519 336 107, e-mail: srholcova@lanzhot.cz Redakční rada: E. Klvaňová, J. Bartošová, P. Vlasák, S. Markovičová Vyhrazuje si právo na úpravu textů. Vyšlo: březen 2015 Grafická úprava a tisk dodaných materiálů: Stillus s.r.o, www.svetreklamy.cz Registrováno Ministerstvem kultury ČR, reg. Číslo MK ČR E 11687 Uzávěrka zpravodaje 2/2015 – 22. 5. 2015 Názory dopisovatelů se nemusí shodovat s názory redakce.

Aktivity žáků školy

Vánoční besídka

Výroba adventních věnců

Turnaj ve stolním fotbálku

Soutěž v pexesu

Školní ples

Koledníci

Společenský ples města 2015

Výstava vín

